

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU.

Gena numeru 10 mk. Prenumerata kwartalna 50 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 20 mk. Materiał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu“, należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 512-64.

- TREŚĆ: Postanowienia ogólne: 643.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie przeniesienia biur Centrali Ministerstwa Skarbu.
- Organizacja władz: 644.** Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 27/XI 1920 r. w przedmiocie zniesienia i likwidacji Tymczasowego Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych. **645.** Rozporządzenie Rady Ministrów w przedmiocie utworzenia władz administracyjnych drugiej instancji na obszarze ziem, objętych umową o preliniar. pokoju i rozejmie, podpisaną w Rydze d. 12 października 1920 r. **646.** Obwieszczenie Prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwa z d. 10 grudnia 1920 r. o rozpoczęciu działalności Izby Kontroli Państwa we Lwowie.
- Podatek spadkowy i od darowizn: 647.** Sprostowanie Instrukcji w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn na obszarze b. zab. ros.
- Przepisy ogólne o monopolach państwowych: 648.** Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie opodatkowania spirytusu, zawartego w przywożonych z b. zab. Pruskiego do b. zab. austry. wyrobów przemysłu kosmetycznego, higieniczno-kosmetycznego i farmaceutycznego i t. d.
- Monopol spirytusowy: 649.** Okólnik w sprawie przepisów dotyczących się przemysłu octowego. **650.** Zarządzenie Dyrekcji Monopolu Spirytusowego w przedmiocie cen na naczynia z wyrobami rozlewni monopolowych.
- Przepisy celne: 651.** Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie dopuszczenia przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych. **652.** Rozporządzenie Ministra Skarbu w przedmiocie przedłużenia terminów dla uzyskania przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne pozwoleń na załatwianie formalności celnych, oraz do załatwienia w urzędach celnych zleceń przyjętych od stron. **653.** Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w przedmiocie ulg celnych. **654.** Wzory do rozp. Ministra Skarbu o odraczaniu wpłacania należności celnych przez Dyr. Pol. Kolei Państwowych.
- Pożyczki państwowe: 655.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 9 grudnia 1920 r. w przedmiocie dalszego przedłużenia zapisów na 5% długoterminową wewnętrzną, poź. państw. z 1920 r. **656.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie wyjaśnienia stosowania art. 7 ustawy o przymusowej pożyczce państwowej.
- Sprawy budżetowe: 657.** Okólnik w sprawie zakupów zagranicznych. **658.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie redukcji Wojskowej Misji zakupów we Francji.
- Sprawy walutowe: 659.** Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z d. 16 listopada 1920 r. w przedmiocie zmiany art. 15 rozp. o ograniczeniu obrotu dewizami i walutami zagranicznymi. **660.** Okólnik w sprawie dysponowania walutami obcymi i operacji walutowych. **661.** Stan emisji biletów P. K. K. P. d. 30/XI 1920 r. **662.** Stan emisji biletów P. K. K. P. d. 10/XII 1920 r.
- Przepisy o instytucjach bankowych: 663.** Ustawa z d. 25 listopada 1920 r. w przedmiocie przyznania obligacjom Tow. Kredytowego Przemysłu Polskiego gwarancji skarbowej oraz uproszczonego ściągania należności rzeczowego Towarzystwa. **664.** Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 13 listopada 1920 r. w przedmiocie uzupełnienia statutu Polskiego Banku Krajowego we Lwowie. **665.** Postanowienie Ministra Skarbu w przedmiocie zmiany art. 1 ustawy Tow. Kredytowego w Warszawie. **666.** Postanowienie Ministra Skarbu w przedmiocie taksy dóbr ziemskich dla Tow. Kredyt. Ziemskiego w Warszawie. **667.** Postanowienie Ministra Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia zmian w ustawie Radomskiego Tow. Kredyt. Miejskiego, zatwierdzonej 17/29 lutego 1898 r. przez Ministra Skarbu rosyjskiego.
- Sprawy gospodarcze władz państwowych: 668.** Okólnik w sprawie kredytów rzeczowych, przewidzianych w Dziale I budżetu.
- Przepisy pocztowe: 669.** Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów w sprawie podwyższenia opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych. **670.** Wykaz artykułów, które podlegają ograniczeniom przewozu pocztą w obrocie wewnętrznym.
- Przepisy o służbie państwowej: 671.** Rozporządzenie Ministra Skarbu w sprawie zwrotu kosztów podróży członkom Komisji podatkowych na obszarze b. zab. rosyjskiego. **672.** Uzupełnienie rozporządzenia Ministra Skarbu z d. 14/IX 1920 r. w przedmiocie kosztów podróży służb. i djet, tudzież kosztów przeniesienia urzędników i funkcjonariuszów Kontroli Skarb., na obszarach b. Król. Kongres. i Małopolski.
- Przepisy emerytalne: 673.** Komunikat Ministerstwa Skarbu w sprawie Ustawy emerytalnej cywilnej.

Od Administracji.

Administracja „Dziennika Urzędowego” zawiadamia, że od 1 stycznia 1921 r. nie przyjmuje odpowiedzialności za termin umieszczenia nadsyłanych ogłoszeń. Wobec ciągłych wyższych cen druku, Administracja zastrzega sobie prawo pobierania różnicy mogącej wynikać wskutek zapłacenia należności za ogłoszenia przed ich wydrukowaniem.

Postanowienia ogólne.

643.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Prezydium Ministerstwa Skarbu podaje do powszechnej wiadomości, że z dniem 3 b. m. biura Ministerstwa Skarbu (Sekcja Prezydjalna i Departament Kredytowy, oraz gabinety Pana Ministra i Wice-Ministra Skarbu) zostały przeniesione z lokalu przy ul. Nowy Świat 69 do gmachu Ministerstwa Skarbu, Rymska 3/5. Na dawnym miejscu, przy ul. Nowy Świat 69, pozostał jedynie Departament Budżetowy Ministerstwa Skarbu.

(„Monitor Polski” Nr. 278 — 1920 r.).

Organizacja władz.

644.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 listopada 1920 r.

w przedmiocie zniesienia i likwidacji Tymczasowego Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych.

Na podstawie ustawy z dnia 22 października 1920 r. o ratyfikacji umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 101, poz. 667) art. 1 teje umowy oraz art. 15 i 19 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych (Dz. Pr. Kr. P. z 1918 r. Nr. 1, poz. 1) Rada Ministrów zarządza, zgodnie z uchwałą swoją z dnia 18 listopada 1920 r., co następuje:

§ 1.

Tymczasowy Zarząd Terenów Przyfrontowych i Etapowych, powołany do życia rozkazem Wodza Naczelnego W. P. z dnia 9 września 1920 r., znosi się.

Wszystkie rozporządzenia tego Zarządu, tudzież rozporządzenia b. Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich oraz b. Zarządu Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego, ogłoszone we właściwych dziennikach urzędowych, o ile nie zostały zniesione lub zmienione późniejszymi rozporządzeniami, pozostają aż do odwołania w mocy.

§ 2.

Minister Spraw Wewnętrznych przejmie pod bezpośredni zarząd powierzonego sobie Ministerstwa departamenty prezydjalny i administracyjny, wydział gospodarczy oraz ogólną kancelaryjną Tymczasowego Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych, pozostałe zaś departamenty i wydziały tego zarządu przekaze innym władzom, a mianowicie:

I. Departamenty:

- 1) skarbowy — Ministerstwu Skarbu,
- 2) dóbr państwowych i lasów oraz rolnictwa — Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych,
- 3) przemysłu i handlu — Ministerstwu Przemysłu i Handlu,
- 4) aprowizacji — Ministerstwu Aproprowizacji,
- 5) techniczny i robót publicznych — Ministerstwu Robót Publicznych,
- 6) oświecenia publicznego — Ministerstwu Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

II. Wydziały:

- 1) opieki społecznej — Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej,
- 2) statystyczny — Głównemu Urzędowi Statystycznemu,
- 3) zdrowia publicznego — Ministerstwu Zdrowia Publicznego,
- 4) więzienny — Ministerstwu Sprawiedliwości,
- 5) strat wojennych — Głównemu Urzędowi Likwidacyjnemu.

Równocześnie przekaze się Ministerstwom i innym władzom naczelnym w porozumieniu z nimi cały personel rzeczonych departamentów i wydziałów, zarówno już pracujący — jak angażowany przez Szefa b. Zarządu, lecz jeszcze niepracujący.

Porozumienie to powinno być uskutecznione do 1-go grudnia 1920 r.

§ 3.

Minister Spraw Wewnętrznych ureguluje wszelkie zobowiązania wobec personelu b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych do chwili przejścia go przez władze, wskazane w § 2, tudzież wobec personelu, nie przejętego przez te władze.

§ 4.

Przekazanie inwentarza władzom wskazanym w § 2 powinno być uskutecznione na podstawie szczegółowych spisów i protokółów.

Przedmioty, podlegające przekazaniu, powinny być uprzednio oszacowane, albo na podstawie rachunków, posiadanych przez Szefa b. Zarządu, albo na podstawie norm lub cen, ustalonych przy przyjęciu tych przedmiotów przez Tymczasowy Zarząd Terenów Przyfrontowych do Komisji Likwidacyjnych b. Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich i b. Zarządu Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego.

§ 5.

Minister Spraw Wewnętrznych dopełni podziału sum, obciążających poszczególne departamenty i wydziały Tymczasowego Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych oraz podległe temuż instytucje i urzędy, celem rozrachunku z właściwymi władzami. Szczegółowe wykazy tych sum służyć będą za podstawę do wyliczenia

się z awansu w wysokości 25.000.000 marek polskich, danego do dyspozycji Szefa b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych.

§ 6.

Władze, wskazane w § 2, przejmą na swój rachunek awanse, wydane departamentom i wydziałom Tymczasowego Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych oraz podległym temuż urzędom; po dopełnieniu zaś potrzebnych rozrachunków z właściwymi urzędami złożą ostateczne sprawozdanie z awansów Ministrowi Skarbu.

§ 7.

Inwentarz, a w szczególności akta i dokumenty b. Zarządów Cywilnych Ziem Wschodnich oraz Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego, potrzebne do funkcjonowania urzędów, przekażą Komisje Likwidacyjne tych zarządów władzom, wskazanym w § 2.

Przejęcia inwentarza oraz jego podziału dokona Komisja Międzyministerjalna, której skład wyznaczy Prezydent Ministrów w porozumieniu z interesowanymi władzami.

§ 8.

Na pokrycie wydatków, związanych z wykonaniem niniejszego rozporządzenia, w szczególności zaś na cele, wskazane w § 3, otwiera się kredyt, którego wysokość ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 9.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami. Czynności, związane z wykonaniem niniejszego rozporządzenia, Minister Spraw Wewnętrznych może przekazać Szefowi b. Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych.

§ 10.

Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

(—) *Witos.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Skulski.*

(„Monitor Polski“ Nr. 279 — 1920 r.).

645.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 listopada 1920 r.

w przedmiocie utworzenia władz administracyjnych drugiej instancji na obszarze ziem, objętych umową o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisaną w Rydze d. 12 października 1920 r.

Na podstawie art. 19 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych (Dz. Pr. Kr. Pol. z 1918 r. Nr. 1 poz. 1) Rada Ministrów zarządza, co następuje:

§ 1.

Dla celów wykonywania administracji w drugiej instancji obszary, objęte umową o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisaną w Rydze dnia 12 października 1920 r., dzieli się tymczasowo na trzy okręgi administracyjne: Wołyński, Poleski i Nowogródzki.

Granice, oddzielające okrąg Wołyński od Poleskiego, stanowić będą północne granice powiatów: Lubomelskiego, Kowelskiego, Łuckiego i Rówieńskiego, granicę zaś między okręgiem Poleskim a Nowogródzkim południowe granice powiatów: Wolkowyskiego, Słonimskiego, Baranowickiego i Nieświeskiego.

§ 2.

Na czele każdego z powyższych okręgów stać będzie naczelnik okręgu z uposażeniem według IV stopnia służbowego.

Naczelnik okręgu jest:

a) przedstawicielem Rządu, sprawującym z jego ramienia władzę państwową i wobec niego odpowiedzialnym za zarząd powierzonego mu okręgu. Zarząd ten sprawuje naczelnik okręgu przy pomocy urzędników, mianowanych dla poszczególnych działów administracji, a mianowicie do VIII stopnia służbowego włącznie przez właściwych ministrów, poniżej zaś VIII stopnia służbowego przez naczelnika okręgu;

b) odpowiedzialnym wykonawcą zleceń poszczególnych ministrów;

c) zwierzchnikiem władz i urzędów, podległych mu w myśl § 3, tudzież służbowym przełożonym urzędników powyższych władz i urzędów.

§ 3.

Do zakresu działania naczelnika okręgu należą wszelkie sprawy administracji państwowej, z wyjątkiem spraw, przekazanych administracji wojskowej, sądowej, skarbowej, szkolnej, kolejowej, pocztowo-telegraficznej i górniczej, urzędom ziemskim i probierczym, tudzież urzędom miar.

§ 4.

Od orzeczeń naczelnika okręgu służy odwołanie do właściwego ministra; odwołanie takie wnosić należy przez naczelnika okręgu w ciągu czternastu dni, licząc od dnia doręczenia decyzji.

Od orzeczeń naczelnika okręgu, wydanych w trzeciej instancji, niema dalszego odwołania.

§ 5.

Poszczególni ministrowie mogą drogą rozporządzenia przekazywać naczelnikom okręgów decyzje, zastrzeżone im dotąd w toku instancji.

§ 6.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

(—) *Witos.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Skulski.*

(„Monitor Polski“ Nr. 280 — 1920 r.).

646.

OBWIESZCZENIE

Prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwa
z d. 10 grudnia 1920 r.

o rozpoczęciu działalności Izby Kontroli Państwa
we Lwowie.

Niniejszem podaję do wiadomości, iż Izba Kontroli Państwa we Lwowie, powołana do życia rozporządzeniem z d. 17 stycznia b. r. („Monitor Polski“ z r. 1920, Nr. 31), rozpoczyna działalność w dniu 15 grudnia 1920 r.

Prezes Najwyższej Izby Kontroli Państwa:

(—) J. Higersberger.

(„Monitor Polski“ Nr. 284 z dn. 15/XII — 1920 r.).

Podatek spadkowy i od darowizn.

647.

SPROSTOWANIE

W Instrukcji w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn na obszarze b. zaboru rosyjskiego umieszczonej w № 39 „Dz. Urzęd. Min. Skarbu” pod poz. 568 wkradły się następujące błędy drukarskie: 1) w § 3 ustęp pierwszy wiersz czwarty w końcu *zamiast* „kolumnę C” powinno być „kolumnę 6”.

2) w § 3 ustęp drugi między wierszem 3 a 4 nie potrzeba „z 1920 r.”

3) w § 3 ustęp drugi wiersz 5 *zamiast* „kol. b” powinno być „kol. 5”.

4) w tem samym § 3 i ustępie wiersz 6 *zamiast* „w posiadane” powinno być „w posiadanie”.

5) w § 10 wiersz 4 *zamiast* „z liczba” powinno być „z liczby”.

6) w § 12 ustęp 3 wiersz 6 *zamiast* „Sp. 43/21,7” powinno być „Sp. ⁴³/₇ /21”.

7) w § 15, wiersz 5 *zamiast* „Sp. 43/21,7” powinno być „Sp. ⁴³/₇ /21”.

8) w § 17 ustęp 4 wiersz 2 *zamiast* „notuje” powinno być „notuje się”.

9) w § 33 punkt 1), wiersz 2 *zamiast* „w innym oświadczeniu” powinno być „w innych oświadczeniach” przyczem ma być nawias po wyrazie „oświadczeniach”.

10) w § 33 punkt 4), wiersz 3 i 12 *zamiast* „w kolumnie II” powinno być „w kolumnie 11”.

11) w § 44 ustęp 2 wiersz 6 *zamiast* „to należą” powinno być „to należy”.

12) w § 48, wiersz 5 *zamiast* „tymczasowy” powinno być „tymczasowo”.

13) w § 58 ustęp 1 wiersz 4 po liczbie „13” przepuszczano liczbę „15”.

14) w § 61 ustęp 1 wiersz 4 *zamiast* „zawiadomić” powinno być „zawiadamia”.

15) w § 65, ustęp 2 wiersz 1 *zamiast* „nałożone” powinno być „nałożono”.

16) w § 82 punkt 2) wiersz 2 i 3 wyrazy „decyzji specjalnych” i „decyzje ogólną” powinny być w nawiasach.

17) w § 87 punkt 2) wiersz 2 *zamiast* „grywien” powinno być „grzywien”.

18) we wzorze IV tekst 3 wiersz *zamiast* „do doręczenia” powinno być „od doręczenia”, dalej w potwierdzeniu odbioru w końcu wiersza 2 i początku 3-go po wyrazie „do złożenia” przepuszczono wyraz „zeznania”.

19) na stronie odwrotnej wzoru IV w końcu tekstu po wyrazie „do złożenia” przepuszczono wyraz „zeznania”.

20) we wzorze V na końcu str. 764, punkt 1) wiersz 2 po wyrazie „nieruchomości” przepuszczono wyrazy „lub wszystkie ruchomości”.

21) we wzorze X rubryka 15 „zaległości” wiersz 9 *zamiast* „(kol. 12 i 13)” powinno być „(kol. 13 i 14)”, dalej wiersz 15 *zamiast* „(kol. 10 i 11)” powinno być „(kol. 10—12”.

22) we wzorze XV rubryka 4 *zamiast* „na podstawie art. 23” powinno być „na podstawie art. 26”.

23) we wzorze XXI rubryki 5 i 6 *zamiast* „umorzono” powinno być „uiszczono”.

Przepisy o monopolach państwowych.

648.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie opodatkowania spirytusu, zawartego w przywożonych z b. Zaboru Pruskiego do b. Kongresówki i do b. Zaboru austriackiego wyrobów przemysłu kosmetycznego, higieniczno-kosmetycznego i farmaceutycznego, oraz eteru octowego i siarczanego, w zależności od różnicy cen spirytusu, istniejących w poszczególnych dzielnicach.

I. Od przywożonych z Wielkopolski do b. Kongresówki i do b. Zaboru austriackiego wyrobów kosmetycznych, higieniczno-kosmetycznych i farmaceutycznych, zawierających alkohol, oraz od przywożonego eteru octowego i siarczanego, ustanawia się poniżej określoną opłatę monopolową.

II. Za kilogram wagi netto pobiera się:

- a) od wody kolońskiej 140 mk.
- b) od perfum 190 mk.
- c) od wyrobów farmaceutycznych:

Tinctura Benzoës	
„ Cannabis Indica	
„ Cantharidum	
„ Capsici	
„ Castorei Canadensis . .	190 mk.
„ Convalariae majalis	
„ Jodi	
„ Menthae	
„ Myrrhae	
„ Valerianae aetherea	

- d) nieobjętych punktem „c“ wyborów farmaceutycznych i wszelkich wyrobów higienicznych-kosmetycznych oraz kosmetycznych, nieobjętych punktami „a“ i „b“, a zawierających alkohol 140 mk.
- e) od cteru siarczanego 60 „
- f) od cteru octowego 30 „

III. Zachowuje się istniejący obecnie wolny obrót wyszczególnionych w artykule II wyrobów, pod warunkiem zastosowania postępowania przekazowego, przewidzianego rozporządzeniem Min. Sk. z dnia 20 maja 1920 r., w przedmiocie wolnego obrotu gotowymi przetworami spirytusowcami między poszczególnymi dzielnicami Państwa Polskiego (Dz. Urz. Min. Sk. z r. b. Nr. 22, póż. 325) i uiszczenia w miejscu przeznaczenia od sprowadzonych wyrobów opłat, określonych w artykule poprzednim.

IV. Tryb postępowania przekazowego, dotyczącego obrotu wyszczególnionych w artykule poprzednim wyrobów, mają regulować przepisy, zawarte we wskazanym artykule III rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20-go maja 1920 r., z pominięciem jednak tych ustępów rzeczzonego rozporządzenia, które wzmiankują: o zawartości alkoholu w wyrobach, dopuszczalnej pojemności naczyń, sprzedażnych cenach wyrobów, opłatach od napojów alkoholowych i banderolowaniu napojów.

V. Rozporządzenie niniejsze wydaję się na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19/XI 1920 r. „Monitor Polski“ Nr. 278/20 i obowiązujących rozporządzeń b. General-Gubernatora Warszawskiego z dnia 10 października 1915 r. (Dz. Rozp. Nr. 5) i rozporządzenia b. Naczelnego Dowództwa armji austriackiej z dnia 22 kwietnia 1916 r. (Dz. Rozp. Nr. 55) i byłej Komisji Rządzącej we Lwowie z dnia 15/II 1919 r., L. 25/pr., wchodzi w życie z dniem 1-go grudnia 1920 roku.

Warszawa, dnia 19 listopada 1920 roku.

Minister Skarbu:

(—) *Steczkowski.*

Monopol Spirytusowy.

649.

Okólnik L. 15711/20.

Do Wydziału IV Izby Skarbowej w Warszawie, Łodzi, Białymstoku, Lublinie i Kielcach.

Celem usunięcia niektórych przepisów dotychczasowych, zbytnio kępujących przemysł octowy, oraz absorbujących Kontrolę Skarbową zarządza się:

1. Otrzymywany w octowniach spirytus winien podlegać bezzwłocznie skażeniu w całości, o czem sporządza się protokół nie w 4 lecz w 2 egzemplarzach (można przez kalkę) — jeden pozostaje na miejscu, jako załącznik do książki fabrykacyjnej, obecnej według uzupełnionego wzoru „A“ (rozp. 30/VI 1919 r. Nr. 5678), drugi zaś odsyła się do Urzędu Akc. i Mon. Państw.

2. Przedsiębiorca może nabywać spirytus w granicach posiadanego zezwolenia, a odbiór, przyjęcie w fabryce i skażenie spirytusu nie potrzeba uzależ-

nić od przerobu dawnych zapasów, lub też od uprzedniego opróżnienia naczyń; dlatego też może się odbywać skażenie w kadzi, w której pozostała jeszcze pewna ilość zdenaturowanego płynu (§ 9 przepisów tymczasowych z dnia 28/II 1919 r.).

3. Spirytus skażony oddaję się do rozporządzenia przedsiębiorcy, zabezpieczenie więc denaturatu i każdorazowe wydawanie do przerobu przez organa skarbowe jest zbędne; natomiast przedsiębiorca pobieraną ilość denaturatu wpisuję się do książki fabrykacyjnej, a fabrykacja podlegaję tylko ogólnej kontroli.

4. Prowadzenie książki wzoru obserwacji nad wyrobem octu zawieszaję się, jak również książka wzoru „B“ rozchodu gotowego octu, służy tylko dla kontroli miejscowej i rozchód dokonywaję sam przedsiębiorca, bez koniecznej asysty funkcjonarjusza skarbowego (okólnik 16/IX 1919 r. Nr. 8950).

5. W pierwszych dniach każdego miesiąca (najpóźniej 7) sporządzonej w jednym egzemplarzu odpis za miesiąc ubiegły książki fabrykacyjnej octowni, wraz z uzupełnieniami, potrzebnymi do wykazu wzdług rozp. 19/X r. b. Nr. 14311, przesyłaję się do miejscowego Urzędu Akc. i Mon. Państwowych.

6. Pozostawia się uznaniu Izby Skarbowych poddanie octowni stosownie do okoliczności ściślejszym rygorom dozoru, jeśli działalność ich mogła by budzić pewne wątpliwości co do przestrzegania interesów Skarbu.

Warszawa, dnia 2 grudnia 1920 roku.

Dyrektor Monopulu Spirytusowego:

w z. (—) *W. Grabowski.*

650.

Zarządzenie Dyrekcji Monopulu Spirytusowego w przedmiocie cen na naczynia z wyrobami rozlewni monopolowych.

Z powodu podrożenia kosztów szkła i opakowania, zatwierdza się od 1-go stycznia 1921 r. następujące ceny na butelki przy sprzedaży wyrobów monopolowych i zwrocie próżnych butelek: 1) za butelkę 0.6 litra 12 mk., przy zwrocie próżnej butelki 10 mk. 2) za butelkę 3 litr. 30 mk. przy zwrocie próżnej butelki — 24 mk.

Równocześnie uchylaję się rozporządzenie z dnia 5 czerwca 1920 r. (Dz. Urz. M. S. Nr. 22, p. 326).

Warszawa, dnia 3-go grudnia 1920 r.

Dyrektor Monopulu Spirytusowego:

w z. (—) *Grabowski.*

Przepisy celne.

651.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie dopuszczenia przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych.

Na podstawie art. 17 i 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfic cel-

nej z dnia 11 czerwca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 51 z 1920 r., poz. 314) zatwierdzam następujące:

Przepisy tymczasowe o porządku załatwiania formalności celnych przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne.

Art. 1. Przedsiębiorstwa ekspedycyjne, mające na celu pośrednictwo zawodowe w załatwianiu formalności celnych w urzędach celnych, mogą być dopuszczane do działalności w tym zakresie tylko po uzyskaniu specjalnego na to pozwolenia Ministerstwa Skarbu.

Art. 2. Pozwolenia udziela się tylko pełnoletnim i nieposzlakowanym obywatelom polskim, na podstawie składanych przez nich deklaracji, które powinny zawierać:

1) imię i nazwisko petenta, jego zawód i stałe miejsce zamieszkania,

2) nazwę przedsiębiorstwa (firmę),

3) oznaczenie urzędu celnego przy którym przedsiębiorstwo zamierza prowadzić swe czynności,

4) ilość oddziałów przedsiębiorstwa ze wskazaniem urzędów celnych, przy których firma ma je uruchomić,

5) wskazanie siedziby przedsiębiorstwa i jego oddziałów, obranej na obszarze Rzeczypospolitej.

Do deklaracji należy załączyć:

a) świadectwo władzy policyjnej stałego miejsca zamieszkania petenta, że jest pełnoletnim obywatelem polskim,

b) świadectwo niekaralności i nieznajdowania się petenta pod sądem lub śledztwem,

c) dowód fachowego uzdolnienia, nabytego przez co najmniej pięcioletnią praktykę w współpracownictwie w domach handlowych, przeważnie komisowo-ekspedycyjnych.

O ile przedsiębiorstwo należy do spółki firmowej lub komandytowej, to do deklaracji należy dołączyć wierzytelny odpis aktu zawarcia spółki. W tym wypadku przepisy niniejszego artykułu dotyczą również wspólników osobiście odpowiedzialnych. Za podstawę do udzielania pozwoleń spółkom akcyjnym, firmowym i komandytowym służą ich statuty lub umowy. Dwa egzemplarze statutu lub odpisu umowy należy złożyć przy deklaracji.

Art. 3. Ministerstwo Skarbu, po rozpatrzeniu złożonej deklaracji zawiadamia petenta piśmiennie o swej decyzji bez przytoczenia motywów.

Art. 4. Petenci, w ciągu 14 dni od daty przychylnego zawiadomienia (art. 3) powinni złożyć do depozytu Ministerstwa Skarbu w Centralnej Kasie Państwowej lub w miejscowych kasach skarbowych niżej wskazaną kaucję na zabezpieczenie roszczeń Skarbu, które mogą wynikać w związku z czynnościami przedsiębiorstwa. Kaucje te złożyć należy w gotówce lub w państwowych papierach procentowych. Wysokość kaucji wynosi:

a) dla przedsiębiorstw, prowadzących czynności przy jednym tylko urzędzie celnym — jeden milion marek polskich,

b) dla przedsiębiorstw, które prowadzą czynności, prócz głównej siedziby, również w oddziałach przy kilku urzędach celnych — dwieście pięćdziesiąt tysięcy marek polskich za każdy dodatkowy oddział.

Kaucja ta pozostaje w depozycie Ministerstwa Skarbu przez cały czas trwania pozwolenia. Oprócz

złożenia kaucji, petenci powinni podpisać zobowiązanie o poddaniu się przepisom niniejszego rozporządzenia i ściślem jego przestrzeganiu.

Przedsiębiorstwom z nieznacznym obrotem towarowym, zatrudnionym tylko przy jednym urzędzie celnym w wyjątkowych wypadkach wysokość kaucji można obniżyć, nie niżej jednak, jak do 250.000 mk.

Zamiast pieniężnych kaucji Ministerstwo Skarbu może od towarzystw akcyjnych przyjmować zobowiązania hipoteczne lub bankowe.

Art. 5. Po złożeniu kaucji i zobowiązania w terminie wskazanym w art. 4, petenci otrzymują od Ministerstwa Skarbu pozwolenia na załatwianie formalności celnych w urzędach celnych.

Art. 6. Ministerstwo Skarbu zawiadamia właściwe urzędy celne o tych przedsiębiorstwach, którym zostały wydane pozwolenia na załatwianie formalności celnych, poczem przedsiębiorstwa mogą sprawować swe czynności na podstawie niżej wymienionych przepisów.

Art. 7. Przedsiębiorstwa ekspedycyjne odpowiadają całym swym majątkiem za wszelkie straty, jakie może ponieść Skarb z powodu nadużyć lub przekroczeń przepisów celnych, dokonanych przez właścicieli lub pełnomocników przedsiębiorstwa i obowiązane są pokrywać wszelkie grzywny pieniężne, jakie z tego tytułu mogą być nałożone na wymienione osoby, o ile one same nie uiszczą ich w terminie przepisanim.

Art. 8. Przedsiębiorstwo obowiązane jest do prowadzenia ksiąg handlowych, według zasad podwójnej księgowości handlowej.

Wszelkie koszty, jakie przy załatwianiu formalności celnych ponosi przedsiębiorstwo w zastępstwie strony z tytułu opłat skarbowych, manipulacyjnych i innych, pobieranych przez urzędy celne, należy ściśle w rachunkach podawać stronie i usprawiedliwiać należytemi dowodami.

Art. 9. Prowizja, pobierana przez przedsiębiorstwa od stron za załatwianie formalności celnych, oraz za czynności ekspedycyjne, jest w zasadzie dowolna, nie może jednak przekraczać pięciokrotnych norm taksy, ustanowionej dla agencji celnych Polskich Kolei Państwowych i powinna być obliczana na podstawach przyjętych w tej taksie.

Przy załatwianiu zleceń instytucji państwowych, zarówno cywilnych, jak wojskowych, przedsiębiorstwa ekspedycyjne obowiązane są stosować taksę, ustaloną dla Agencji Celnych Polskich Kolei Państwowych (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 12 z 1920 r., poz. 67).

Art. 10. Kwotę prowizji, pobieranej przez przedsiębiorstwa, należy w rachunkach oznaczać pod osobną pozycją, obejmującą wszelkie należności poza kosztami, wymienionymi w art. 8.

Podawanie w rachunkach jakichkolwiek pozatem dodatkowych kosztów, obciążających stronę z tytułu załatwiania formalności celnych jest niedopuszczalne.

Art. 11. Ministerstwo Skarbu może w każdej chwili zarządzić sprawdzenie rachunków, wystawionych przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne stronom, jak również zbadanie właściwych ksiąg handlowych.

W tym celu przedsiębiorstwa powyższe powinny dostarczać organom kontrolującym Ministerstwa Skarbu wszelkich niezbędnych dokumentów, dowodów i wyjaśnień.

Art. 12. Pełnomocnicy przedsiębiorstw ekspedycyjnych

dycyjnych, upoważnieni do załatwienia w ich imieniu formalności celnych, otrzymują od właściwych urzędów celnych pozwolenia na załatwianie formalności przy zachowaniu następujących warunków:

a) pełnomocnik powinien być pełnoletnim i nieposzlakowanym obywatelem polskim,

b) powinien posiadać wykształcenie w zakresie średniej szkoły publicznej. Warunek ten nie obowiązuje, co do osób, które wykazą fachowe uzdolnienie, nabyte najmniej pięcioletnią praktyką w domach komisowo-ekspedycyjnych.

Byłym urzędnikom państwowym i byłym funkcjonariuszom agencji celnych kolejowych w ciągu trzech lat od dnia opuszczenia służby pozwoleń powyższych udziela Ministerstwo Skarbu, na podstawach, wyszczególnionych w art. 3.

Art. 13. Podania o wydanie pozwoleń (art. 12) dla pełnomocników składają przedsiębiorstwa ekspedycyjne do tych urzędów, przy których pełnomocnicy mają być zatrudnieni z załączeniem odnośnych dowodów, za wiarogodność których przyjmują na siebie odpowiedzialność.

O ile złożone dowody odpowiadają warunkom, wymagany w art. 12, urząd celny wydaje pozwolenie po złożeniu przez pełnomocnika wierzytelnego aktu pełnomocnictwa i podpisaniu przez niego zobowiązania. Pozwolenie ma ważność w przeciągu trzech lat. Po upływie tego terminu pozwolenie w tym samym trybie może być odnowione.

Art. 14. Ministerstwo Skarbu w każdej chwili może cofnąć pozwolenie (art. 5), wydane przedsiębiorstwu ekspedycyjnemu, niezależnie od wdrożenia postępowania karnego:

1) w razie ujawnienia nadużyć, popełnionych przez właścicieli lub pełnomocników przedsiębiorstwa,

2) w razie ustalenia szkodliwej działalności przedsiębiorstwa dla Skarbu,

3) w razie ujawnienia szkodliwej działalności dla stron przez nierzetelne wykonywanie ich zleceń w sprawach celnych,

4) w razie nieprzestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia.

O ile w wyżej wymienionych wypadkach winnym okaże się pełnomocnik przedsiębiorstwa, który działał bez wiadomości lub wbrew zleceniom przedsiębiorstwa, to Ministerstwo Skarbu, na wniosek właściwego urzędu celnego, pozbawia takiego pełnomocnika udzielonego mu pozwolenia (art. 13)

Art. 15. Przedsiębiorstwa lub osoby, którym cofnięto udzielone pozwolenie, w razie ponownego ubiegania się o ich uzyskanie w myśl art. 2 i 12 niniejszych przepisów, Ministerstwo Skarbu może uznać za nieodpowiadające warunkom, wymaganym przy pośredniczeniu w czynnościach celnych.

Art. 16. Właściciele przedsiębiorstw ekspedycyjnych, załatwiających obecnie formalności celne w urzędach celnych, którzy chcą nadal prowadzić swe czynności, obowiązani są uzyskać pozwolenie w ciągu jednego miesiąca od daty ogłoszenia niniejszych przepisów, składając odnośne deklaracje do Ministerstwa Skarbu.

Przedsiębiorstwa tych osób, których deklaracje nie zostaną uwzględnione, lub które deklaracji takich nie złożyły, mogą załatwiać zlecenia, powierzone im przez strony w urzędach celnych, do dnia 1 stycznia 1921 r. Zlecenia, niewykonane po tym terminie, muszą być przekazane tym przedsiębiorstwom, które uzyskały pozwolenia na załatwianie czynności we właściwych urzędach celnych.

Art. 17. Spory, wynikające przy wykonywaniu niniejszych przepisów, rozstrzygają w pierwszej instancji urzędy celne, w drugiej zaś i ostatniej instancji — Ministerstwo Skarbu.

Art. 18. Przepisy niniejsze uzyskują moc obowiązującą z dniem ich ogłoszenia we wszystkich urzędach celnych Rzeczypospolitej.

Warszawa, dnia 6 października 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (---) Rybarski.

(„Dz. Ustaw“ Nr. 103 — 1920 r. poz. 686).

WZÓR Nr. 1.

Zobowiązanie

.....właściciela firmy.....

zamieszkałego w.....

ul.....

Nr.....

Obowiązuje się w imieniu własnym i wszystkich pracowników moich, którzy w zastępstwie reprezentowanej przezemnie firmy będą dopuszczeni do załatwienia formalności celnych w urzędach celnych, do ścisłego przestrzegania „Przepisów o porządku załatwiania formalności celnych przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne”, zatwierdzonych przez Pana Ministra Skarbu rozporządzeniem z dnia 6-go października 1920 r. (Dzien. Ust. R. P. Nr. 103 z 1920 r. poz. 686) i przyjmuję na siebie całkowitą odpowiedzialność za siebie i za swych pełnomocników w razie pogwałcenia wyżej wymienionych przepisów, co stwierdzam własnoręcznym podpisem.

MINISTERSTWO SKARBU

DEPARTAMENT CEL

WZÓR Nr. 2-a

№..... (DC).....
=====**Pozwolenie Nr.**.....

Na podstawie art. 5. Przepisów tymczasowych o porządku załatwienia formalności celnych przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne (Dzien. Ust. Nr. 103 z 1920 r. poz. 686) Ministerstwo Skarbu zezwala firmie:

mającej siedzibę główną w
ul. Nr. i oddział

w
na załatwianie formalności celnych w urzędach celnych

Pozwolenie niniejsze w każdej chwili może być cofnięte w razie pogwałcenia „Przepisów tymczasowych o porządku załatwiania formalności celnych (art. 14)“.

Kaucja złożona przez firmę na zabezpieczenie roszczeń Skarbu w sumie

..... mk. polskich
w

za pokwitowaniem Nr.
pozostaje w depozycie Ministerstwa Skarbu przez cały czas trwania niniejszego pozwolenia (art. 4. Przepisów tymczasowych o porządku załatwiania formalności celnych).

Warszawa, dn. m-ca 1920 r.

URZĄD CELNY

WZÓR Nr. 2-b.

w

Nr.

Pozwolenie Nr......

Na podstawie art. 13. Przepisów tymczasowych o porządku załatwiania formalności celnych przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne (Dzien. Ust. Nr. 103 z 1920 r. poz. 686), Urząd celny w dopuszcza do załatwiania formalności celnych w Urzędzie celnym pełnomocnika firmy

p.
zamieszkałego w

Pozwolenie niniejsze ma ważność w przeciągu trzech lat i w każdej chwili może być cofnięte w razie pogwałcenia „Przepisów tymczasowych o porządku załatwiania formalności celnych” (ar. 14).

..... dn. 19.... r.

m. p.

KIEROWNIK URZĘDU CELNEGO:

652.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1920 r.

o przedłużeniu terminów dla przedsiębiorstw ekspedycyjnych do uzyskania pozwoleń na załatwianie formalności celnych, oraz do załatwienia w urzędach celnych zleceń przyjętych od stron.

Na podstawie art. 17 i 21 rozporządzenia Ministra Skarbu, oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 roku Nr. 51 poz. 314) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Termin do uzyskania przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne pozwoleń na załatwianie w urzędach celnych formalności celnych, określony w art. 16 (ustęp pierwszy) rozporządzenia mego z dnia 6 października 1920 r. w przedmiocie dopuszczenia przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwieniu formalności celnych (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 103 poz. 686), przedłuża się do dnia pierwszego lutego tysiąc dziewięćset dwudziestego pierwszego roku.

§ 2.

Termin do załatwienia w urzędach celnych przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne, które nie otrzymają zezwolenia wskazanego w § 1, zleceń przyjętych od stron, wskazany w ustępie drugim art. 16 rozporządzenia, wymienionego w § 1, przedłuża się do dnia pierwszego marca tysiąc dziewięćset dwudziestego pierwszego roku.

Minister Skarbu:

(—) *Steczkowski*.

(„Monitor Polski“ Nr. 292 — 1920 r.).

653.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 26-go listopada 1920 r.

w przedmiocie ulg celnych.

Na mocy uchwał: Sejmu Ustawodawczego z dnia 1-go sierpnia 1919 r., Rady Ministrów z dnia 26-go maja 1919 r. oraz Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dnia 11-go października 1920 r. zarządza się co następuje:

§ 1.

Uwalnia się od cla następujące towary:

1. Ryż, poz. 2 p. 1 i 2 i uwaga.
2. Mąka, oprócz ziemniaczanej, kasza i słód, poz. 3 p. 1, 2, 3, 4 i uwaga.
3. Ziemniaki suszone, płatki, krajanka mielona i niemięlna, poz. 8.
4. Mleko zgęszczone, mączka mleczna z cukrem lub bez, marmelada i powidła z owoców i jagód, poz. 24 p. 4.

5. Mięso gotowane, suszone, wędzone i marynowane, poz. 34 p. 2.

6. Wędliny i szynki, poz. 34 p. 3.

7. Masło owcze i krowie, poz. 36.

8. Karpie i inne ryby świeże, poz. 37 p. 1-b i c.

9. Ryby solone, wędzone i suszone, oprócz oddzielnie wymienionych, poz. 37 p. 3.

10. Śledzie wędzone, poz. 37 p. 4-b.

11. Artykuły spożywcze oddzielnie niewymienione, poz. 39 p. 1.

12. Kości poddane działaniu kwasu siarczanego, używające komposty i pudrety, poz. 41 p. 3.

13. Kości palone, popiół i węgiel z kości, poz. 41 p. 4.

14. Superfosfaty mineralne, poz. 41 p. 5.

15. Sadło odsączone, przetopione i przerobione, poz. 51 p. 2-b.

16. Margaryna, poz. 51 p. 5.

17. Obuwie wszelkie (z wyjątkiem oddzielnie wymienionego), którego para waży 1000 grm. i więcej, poz. 57 p. 1-a i b.

18. Grafit mielony, poz. 71 p. 2.

19. Antymon metaliczny, poz. 92 p. 2.

20. Azotan amonu, poz. 98 p. 2.

21. Siarczan amonu, poz. 98 p. 3.

22. Sól glauberska, poz. 105 p. 6.

23. Kwas siarkowy, poz. 108 p. 1-a.

24. Kwas azotowy, nitroza, poz. 108 p. 3-a.

25. Kwas solny, poz. 108 p. 3-b.

26. Ziemie farbiarskie: kasselska i weroneńska, poz. 125 p. 1.

27. Surowiec żelaza w gęsiach, poz. 139 p. 1.

28. Żelazo i stal drobnowymiarowe okrągłe, średnicy 6¼ do 12½ mm. włącznie, poz. 140 p. 3.

29. Pochodzące z terenów, poddanych plebiscytowi na Górnym Śląsku; żelazo i stal sztabowe, szynowe, taśmowe, profilowe, kształtowniki, drobno wymiarowe, szerokości lub średnicy powyżej 6¼ mm., blacha i płyty, szyny, żelazo i stal w lupach, blokach, dulach, milbars, poz. 140 p. 1, 2, 3, 4.

30. Miedź w gąskach, poz. 143 p. 1-a, uwaga.

31. Ołów w gąskach i złomach, poz. 146 p. 1.

32. Rury proste żelazne i stalowe, bez szwu, niełączone, długości 10 metrów i więcej, poz. 152 p. 2.

33. Druk żelazny i stalowy, o szerokości lub średnicy 0,5 mm. i wyżej, poz. 155 p. 1 a, b, c.

34. Maszyny i narzędzia rolnicze, z wyjątkiem wyszczególnionych w art. 2 niniejszego rozporządzenia, poz. 167 C. p. 1, 2, 3 i 4.

35. Wozy kolejowe dla kolei normalnych i wąskotorowych: pomostowe, platformy, węglarki, poz. 174 p. 1-a.

36. Cysterny kolejowe, poz. 174 p. 1-b.

37. Statki żelazne, parowe i nieparowe, rzeczne, do 600 tonn pojemności, poz. 175 p. 2.

38. Statki drewniane, poz. 175 p. 3.

39. Papier drukarski, nieosatynowany i nieklejony, z zawartością nie mniej, niż 60% masy drzewnej, wagi niemniej, niż 48 grm. w metrze kwadratowym; rotacyjny w rolach o średnicy niemniej, niż 70 cm. i w arkuszach, poz. 177 p. 2-b I i II.

40. Papiery drukarskie i zeszytowe, oprócz oddzielnie wymienionych, białe, bez ozdób i znaków wodnych; papiery linjowane z jednostajną linjaturą niebieską lub szarą i bibuły atramentowe (białe i kolorowe), (z zawartością masy drzewnej, oprócz oddzielnie wymienionych i bez masy drzewnej), poz. 177 p. 2-c I, II.

41. Wata hygroskopijna, poz. 182 p. 3.
42. Szpagat „Manilla“, do wiązań, poz. 190. p. 1.
43. Kozuchy zwykłe, poz. 209, Uwaga 1.

§ 2

Od następujących towarów oplaca się cło normalne z dopłatą walutową (agio) 200% (czyli mnożnik 3):

1. Warzywa i okopowe, świeże oddzielnie niewymienione, oraz solone, moczzone i kwaszone, w opakowaniu niehermetycznym, poz. 5 p. 1-b i p. 2.
2. Warzywa i okopowe suszone, oprócz oddzielnie wymienionych, poz. 5 p. 3.
3. Korzenie cykorji suszone, niepalone i nieprzyrządzone, poz. 5 p. 4.
4. Cukier, poz. 22 p. 1 i 2.
5. Wina (mszalne), używane do celów religijnych, za zaświadczeniem odnośnych władz duchownych, poz. 28.
6. Oleina, poz. 51 p. 3.
7. Skóra na zgrzebła (gremple), na rzemyczki i na cholewy do maszyn włókienniczych, poz. 55.
8. Obuwie wszelkie (płócienne, skórzane, treпки i t. p.), którego para waży poniżej 1000 grm., z wyjątkiem luksusowego (lakierowanego, z materji jedwabnej), poz. 57 p. 1-c, p. 2.
9. Uprząż zwykła robocza, poz. 57 p. 5-a.
10. Gotowe pasy napędne, skórzane, zszywane, sklejane i niezszywane, poz. 57 p. 4-b, c.
11. Azbest w arkuszach, przędza, wyroby, poz. 69 p. 3 i 4.
12. Wyroby prasowane z węgla dla elektrotechniki, powyżej 3 klg. w sztuce, poz. 71 p. 5-b.
13. Cegły i płyty z gliny szamotowej, poz. 72 p. 3-a.
14. Cegły i płyty z kwarcu i dynasu, poz. 72 p. 3-b.
15. Cegły i płyty z magnezytu, poz. 72 p. 3-c.
16. Retorty dla zakładów gazowych, poz. 72 p. 3-d.
17. Cement szamotowy, zaprawa szamotowa, poz. 72 p. 3-f.
18. Sączki (dreny), poz. 73 p. 1-c.
19. Części porcelanowe do artykułów instalacyjnych, niemontowane, poz. 76 p. 4-a, b.
20. Balony, rurki, bagietki (do wyrobu lampek elektrycznych) ze szkła, poz. 77 p. 2.
21. Szkło tafłowe dęte i lane, nieszlifowane i niepolerowane, grubości do 5 mm. włącznie, białe, półbiałe i zabarwione, naturalnego butelkowego koloru, gładkie bez wzorów i ozdób, o powierzchni do 1 m. kw., poz. 77 p. 6-a.
22. Pasy napędne kauczukowe, węże kauczukowe z tkaniną lub bez, ze spiralą wewnątrz lub bez, bez oplecenia metalowego; gumelastyka do uszczelniania; artykuły techniczne z gumelastyki bez tkanin, jak bufory kauczukowe do pras i kuchni polowych, kule do wentyli i t. p., poz. 88.
23. Soda amoniakalna i krystaliczna, poz. 105 p. 2.
24. Siarczek sodu, wodorosiarczek sodu, poz. 105 p. 7-b. c.
25. Nitro i amido pochodne z szeregu aromatycznego; naftole i sulfopochodne, poz. 112 p. 6 i 7, 9.
26. Wodorosiarczek wapnia, poz. 112 p. 9.
27. Eter siarczany, poz. 115.
28. Żelazo i stal w lupach, blokach, dulach milbars; żelazo i stal strabowe, szynowe, taśmowe profilowe, kształtowniki drobno wymiarowe powyżej 6¼ mm. szerokości, z wyjątkiem okrągłego w wymiarach od 6¼

mm. do 12½ mm. włącznie, blacha i płyty, szyny, poz. 140 p. 1, 2, 3, 4.

29. Rury miedziane i ze stopów miedzi, wyłącznie bez szwu, poz. 149 p. 1-a I i II.

30. Opiawki (czopy, cokłe) mosiężne z lebkim porcelanowym, szklanym lub wityrtowym, poz. 149 p. 2-b.

31. Walce z żelaza lanego, nieobrobione, utwardzane, poz. 150 p. 2-a.

32. Rury proste żelazne i stalowe, poz. 152 p. 2.

33. Butle metalowe do zgęszczonych gazów, poz. 153 p. 1-b.

34. Żerdzie (sztangi) wiertnicze, żelazne i stalowe, obrobione grubości 22—30 mm. włącznie, długości powyżej 8 mtr., poz. 153 p. 1-b.

35. Łańcuchy na potrzeby wiertnictwa, poz. 153 p. 5-a.

36. Łańcuchy stawowe (Galla), poz. 153 p. 5-b.

37. Beczki z blachy stalowej wewnątrz emalowane, poz. 154 p. 1-b, II.

38. Druć do szycia na szpulkach, poz. 155 p. 1 g.

39. Druć miedziana, poz. 155 p. 2-a, b, c, d, e, f.

40. Pasy napędne drucziane, poz. 156 p. 1-e.

41. Kable gołe miedziane, poz. 156 p. 2-a.

42. Tkaniny drucziane z miedzi, brązu fosforowego i innych stopów miedzi (sita), poz. 156 p. 2-b I i II.

43. Przewodniki elektryczne izolowane, nie pokryte ołowiem i pokryte ołowiem, poz. 156 p. 2-c I, II, III, IV, V i p. 3.

44. Łopaty i rydle, poz. 160 p. 2.

45. Piłniki o wadze tuzina ½ kg. i mniej, poz. 161 p. 1-a.

46. Narzędzia oddzielnie niewymienione z żelaza i stali zwyczajnej (świdry ciesielskie i t. p.), poz. 161 p. 2.

47. Narzędzia stalowe hartowane do obrabiania: świdry spiralne, gwintowniki, rozwiertniki, frezy, piłki, okrągłe, narzynki do gwintownic ręcznych i maszyn gwinciarzskich, noże do nożyc, sztance, stemple, kroidła, numerki i alfabety, poz. 161 p. 3-a, b, c.

48. Przybory zecerskie i drukarskie, poz. 162 p. 1, 2, 3, 4 i 5.

49. Maszyny i aparaty wiertnicze na mocy oryginalnych faktur i rysunków, zaświadczone przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, że dane maszyny i aparaty nie są wyrabiane w kraju, poz. 167 A. p. 1-a, 2.

50. Paro i elektrowozy, wagony parowe, spalinowe i elektryczne, mechanizmy dźwigów, wind i podnośników (bez elektromotorów), poz. 167 A. p. 1-b.

51. Silniki spalinowe, żeglugowe, samochodowe i lotnicze niezależnie od mocy; silniki spalinowe systemu Diesla, leżące i stojące niezależnie od mocy; maszyny do wyrobu lodu; maszyny parowe żeglugowe, poz. 167 A. p. 1-c.

52. Lokomobile parowe (rolnicze), poz. 167 A. p. 1-d.

53. Turbiny parowe, poz. 167 A. p. 1-e.

54. Obrabiarki do metali, poz. 167 A. p. 1-g.

55. Maszyny włókiennicze, na mocy oryginalnych faktur i rysunków, zaświadczone przez Min. Przemysłu i Handlu, że dane maszyny nie są wyrabiane w kraju, poz. 167 A. p. 1-h.

56. Części maszyn, podlegających opłacie cła za zniżonem agio (200%), sprowadzone oddzielnie lub razem z maszynami, poz. 167 p. 4-a.

57. Maszyny elektryczne, prądnice, silniki i przetwornice, wszelkie transformatory, wentylatory elektryczne; części maszyn wyżej wymienionych, poz. 167 B. p. 1.

nych na innych uprawnionych, należy stosować dopiero z dniem ogłoszenia odnośnych przepisów wykonawczych w Dzienniku Ustaw R. P.

Bez poprzedniego bowiem wydania całego szeregu zarządzeń technicznych, które są już w toku, i treść których zamieszczona będzie we wspomnianych przepisach wykonawczych, ani Sądy, ani też Notariusze, nie są w możności stosować w praktyce powołanych na wstępie postanowień.

(„Monitor Polski“ Nr. 285 — 1920 r.).

Sprawy budżetowe.

657.

Okólnik L. 71643/20.

Do Ministerstw: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Kolei Żelaznych, Poczty i Telegrafów, Apropowizacji i Robót Publicznych.

Ministerstwo Skarbu przypomina, że wszelkie państwowe zakupy zagraniczne mogą być czynione tylko za uprzednią zgodą Ministerstwa Skarbu, które w miarę potrzeby zasięgnie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, a to w myśl punktu 7 regulaminu Rady Ministrów (pismo Prezydium Rady Ministrów L. 11113/20).

Przyчем przez zakupy zagraniczne, wymagające uprzedniego uwzględnienia — rozumieć należy w szczególności zakupy, względnie umowy, ustalające płatność należności w walucie obcej bądź bezpośrednio, bądź pośrednio przez zezwolenie prawa wywozu marek polskich, lub nabycia za nic waluty obcej w kraju, jakoteż umowy, które ustalają wprawdzie należność w walucie obcej, lecz zezwalają na jej płatność w walucie markowej polskiej, jak wreszcie wszelkie umowy, dotyczące towarów w kraju nieprodukowanych i jeszcze, przez dostawcę miejscowego nieopłaconych, bez względu na walutę, w której płatność umowy ustalono.

Ministerstwo Skarbu zaznacza, że umów zawartych wbrew powyższym zasadom nie będzie akceptować i nie dostarczy żadnych kredytów na ich zrealizowanie.

Warszawa, dn. 1 grudnia 1920 r.

Za Ministra Skarbu:

Dyrektor Departamentu:

(—) Zaczek.

658.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Ministerstwo Skarbu komunikuje:

Po licznych konferencjach delegatów Ministerstwa Skarbu i Ministerstwa Spraw Wojskowych uchwalono znaczną redukcję Wojskowej Misji Zakupów we Francji, dochodzącą do 75% składu osobowego. Obecnie już są zwinięte wszystkie ekspozytury tej Misji (miedzy innymi w Londynie, Salonikach i Medjolanie), z wyjątkiem Cherbourg'a i Romorantin, gdzie mieszczą się jeszcze polskie bazy samochodowe i aeroplanowe. Personel zarówno oficerski, jak i żołnierski powraca do kraju.

Nieliczne siły fachowo-wojskowe pozostają we Francji, celem ukończenia rozrachunków zarówno z rządem francuskim, jak i prywatnymi dostawcami, oraz wywiezienia zakupionych przedmiotów i materiałów. Po dokonaniu tych czynności Misja Zakupów zostanie całkowicie zlikwidowana.

Oddział wartowniczy, pozostający przy Misji, składa się obecnie z 1 kompanji z 7 oficerami i podlega stopniowej redukcji w miarę ukończenia swych zadań.

(„Monitor Polski“ Nr. 273 — 1920 r.).

Sprawy walutowe.

659.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w przedmiocie zmiany art. 15 rozporządzenia o ograniczeniu obrotu dewizami i walutami zagranicznymi.

Na mocy art. 7 ustawy z dnia 9 lipca 1920 roku (Dz. Ust. R. P. Nr. 56 z roku 1920, poz. 347) i w uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 1920 roku, o ograniczeniu obrotu dewizami i walutami zagranicznymi (Dz. Ust. R. P. Nr. 73 z roku 1920, poz. 505), zarządza się, co następuje:

Art. 1. Art. 15 rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 1920 r. *) otrzymuje następujące brzmienie: „Przekroczenie powyższych przepisów pociąga za sobą następstwa, przewidziane w artykułach 3 i 4 ustawy z dnia 9 lipca 1920 r., w przedmiocie udzielenia Rządowi pełnomocnictw do wydawania rozporządzeń w sprawie regulowania obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 56, poz. 347)“.

Art. 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 16 listopada 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) Wł. Grabski.

Minister Sprawiedliwości:

(—) St. Nowodworski.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

(—) W. Kucharski.

(„Dz. Ustaw“ Nr. 108 — 1920 r., poz. 714).

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 31—1920 r., poz. 465.

660.

Okólnik L. 73055/528/20.

Do Kancelarji Cywilnej Naczelnika Państwa, Naczelnego Dowództwa Wojsk Polsk., Prezydium Rady Ministrów, oraz wszystkich Ministerstw i Urzędów Głównych.

Jak to wynika z samych zasad organizacji państwowej, dyspozycja wszelkimi zapasami sum w obcych walutach i dewiz, będącymi własnością Rządu, winna być skoncentrowana wyłącznie tylko

w Ministerstwie Skarbu, kórc jedynie jest powołaniem do prowadzenia polityki walutowej państwowej.

Tymczasem liczne instytucje państwowe wylamują z powyższej zasady, same gromadząc i zakupując waluty obce, dysponując otrzymywanymi dewizami na własne potrzeby, bez zgody i wiedzy Ministerstwa Skarbu, uprawiając operacje arbitrażowe walutowe i niejednokrotnie stając w swej działalności w rażącej sprzeczności z obowiązującymi ustawami i przepisami prawnymi z zakresu obrotu pieniężnego. Te operacje walutowe, prowadzone przez niepowołaną do tego czynniki państwowe, jako to: masowy wywóz marek polskich przez przedstawicieli rządowych, zawieranie umów na obcą walutę, płatnych w markach polskich, podług kursu dnia zapiaty, i t. p., w wielu wypadkach bardziej ujemnie odbijają się na kursie marki polskiej i na stanie finansowym kraju, niż tak obecnie rozwieleniona pokątna spekulacja walutowa prywatna, i stwarzają niemożliwy do zniszczenia stan, paraliżujący wszelką inicjatywę i działalność Ministerstwa Skarbu w dziedzinie polityki walutowej.

Powolywanie się niektórych władz państwowych na to, iż wobec objęcia rozporządzeniem Ministra Skarbu o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznymi *) (Dz. Ust. Nr. 73 z r. 1920, poz. 565), jedynie zagranicznego obrotu pieniężnego prywatnego, instytucje państwowe posiadają wolną rękę w dokonywaniu operacji walutowych, jest mylnie w samym założeniu, gdyż rozporządzenie to o charakterze czasowym, i mające na celu reglamentację w trudnej sytuacji finansowej kraju, prywatnego obrotu pieniężnego, nie może objąć tych zarządzeń, które są zasadniczym postulatem organizacyjno-państwowym i opierają się nie na czasowych zakazach i przepisach, lecz na ogólnych zasadach organizacji i podziału kompetencji władz.

Ministerstwo Skarbu widzi się tedy zmuszonym położyć jaknajwiększy nacisk na następ. zasady i jaknajusilniej prosić wszystkie władze państwowe o ściśle ich przestrzeganie.

1) Wszelkie transakcje, na waluty obce opiewające, wszelkie zakupy i wydatki w obcych walutach, wpłacanie jakichkolwiek kwot w walucie krajowej na rachunek firm lub osób, mających siedzibę zagranicą, w bankach krajowych, i zaciąganie wszelkich zobowiązań zagranicą — mogą być przez poszczególne instytucje państwowe czynione jedynie za uprzednią zgodą Ministerstwa Skarbu. Ścisłe określenie pojęcia zakupów zagranicznych zawiera załączony wyżej* pod poz. 658 okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 1-go grudnia 1920 r. L. 71643/D. B.

2) Żadna władza ani instytucja państwowa, nie może we własnym zakresie dysponować wpływającymi doń sumami w walutach obcych, choćby przez znaczeniem na zasilenie funduszków pozabudżetowych, jako to ofiary i zapisy na cele specjalne i t. p., sumy te winny być niezwłocznie po otrzymaniu przekazane do dyspozycji P. K. K. P., której zapasami dewiz dysponuje Ministerstwo Skarbu; w razie złożenia, jako ofiary na cel specjalny, sumy w walucie obcej, Ministerstwo Skarbu zapewnia właściwej instytucji pierwszeństwo do dotacji na dany cel w odnośnej walucie, w tejże wysokości, o ile to ze względu na potrzeby ogólnopaństwowe będzie możliwym.

3) Żadna instytucja państwowa nie jest uprawniona do dokonywania na własną rękę operacji walutowych i arbitrażowych, które stanowią wyłączną atrybucję Ministerstwa Skarbu, i mogą być uskuteczniwane jedynie przezceń bezpośrednio lub przez Polską Kraj. Kasę Pożyczkową, która w danym zakresie występuje jako organ wykonawczy Ministerstwa Skarbu.

4) Wydatkowanie sum w walutach obcych na potrzeby państwowe może mieć miejsce jedynie za pośrednictwem Polskiej Kraj. Kasy Pożyczkowej na zasadzie każdorazowych dyspozycji Ministerstwa Skarbu, wydawanych na zgóry określone cele; w razie nieużytkowania natychmiastowego przyznanych przez Ministerstwo Skarbu sum w walutach obcych ściśle na cele, na które zostały one przyznane, niedopuszczalnym jest zachowywanie ich przez zainteresowane Ministerstwa i instytucje państwowe, jako swego rodzaju rezerw walutowych i sumy te winny być natychmiast zwracane, wzgl. refundowane Polskiej Kraj. Kasie Pożyczkowej, przyczem ewent. zysk lub strata kursowa, stąd wynikające, winny być zaliczone na dobro lub ciężar budżetu Ministerstwa Skarbu, jako jedynie powołanego do dokonywania operacji walutowych. Wyjątkowo, i to nie inaczej, jak za każdorazowym zezwoleniem Ministerstwa Skarbu, można zatrzymać walutę obcą, o ile cel, dla którego ją wydano, nie da się natychmiast zrealizować, lecz będzie mógł być wogóle osiągnięty w terminie późniejszym, ustalonym w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

5) Do sum w walutach obcych winny być stosowane wszystkie zasady okólnika Ministra Skarbu z dnia 12 listopada 1919 r. L. 46795/13125/19 („Monitor Polski“ Nr. 255 z roku 1919), do wszystkich Ministerstw i Urzędów Głównych, z zachowaniem odrębności każdej waluty i z zaznaczeniem niedopuszczalności przerachowywania sum w jednej walucie na walutę inną, oraz z zastrzeżeniem, że ulgi, poczynione w tym okólniku dla instytucji państwowych, stanowiących odrębne jednostki gospodarcze i rządzących się finansowo autonomicznie, nie stosują się do sum, w walutach obcych.

Minister Skarbu:

(—) *Steczkowski.*

Warszawa, dnia 15 grudnia 1920 r.

661.

STAN EMISJI BILETÓW
POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ
dnia 30-go Listopada 1920 r.

Dnia 20-go Listopada obieg	
wynosił	Mk. 41.270.460.617.50
Od dnia 20 do 30-go Listopada b. r. wypuszczono	„ 1.965.720.566.50
Do dnia 30-go Listopada 1920 r. puszczone w obieg ogółem	Mk. 43.236.181.184.—

W tem na podstawie artykułu
2 Ustawy z dnia 26/3—920 r.
(Dziennik Ustaw № 31
poz. 179) Mk. 2.554.343.528.36

Za Naczelnego Dyrektora:

(—) *Bigo.*

Główny Skarbnik

Marian Karpus.

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 31—1920 r., poz. 465.

662.

STAN EMISJI BILETÓW

POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ

dnia 10-go grudnia 1920 r.

Dnia 30-go listopada obieg
wynosił Mk. 43.236.181.184.—

Od dnia 30/XI do 10/XII r. b.
wypuszczono „ 2.130.400.257.50

Do dnia 10 grudnia r. b. pu-
szczono w obieg ogółem Mk. 45.366.581.441.50

W tem na podstawie artykułu
2 Ustawy z dnia 26-go
marca 1920 r. (Dziennik
Ustaw № 31 poz. 179) . M. 2.677.815.506.25

Naczelný Dyrektor:

p. o. (—) *Bigo.*

Główny Skarbnik:

(—) *Marjan Karnus.*

663.

Przepisy o instytucjach
bankowych.

U S T A W A

z dnia 25 listopada 1920 r.

w przedmiocie przyznania obligacjom Towarzystwa Kredytowego Przemysłu Polskiego gwarancji skarbowej oraz uproszczonego ściągania należności rzeczowego Towarzystwa.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do przyznania Towarzystwu Kredytowemu Przemysłu Polskiego, mającemu za zadanie udzielanie kredytu na odbudowę, uruchomienie i rozwój przemysłu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, uprawnień, wyrażonych w art. 5, 6, 7 i 8 niniejszej ustawy, oraz prawa do wypuszczania listów zastawnych w celu wydawania w nich pożyczek, według zasad, poniżej określonych.

Art. 2. W ciągu pierwszych 5 lat swego istnienia Towarzystwo może emitować listy zastawne, zarówno w walucie zagranicznej (funtach szterlingach, dolarach i frankach franc.), jak i w walucie polskiej.

Art. 3. Po upływie 5 lat istnienia, Towarzystwo może wypuszczać nadal listy zastawne tylko w walucie polskiej.

Art. 4. Listy zastawne Towarzystwa będą zabezpieczone: a) hipoteką własności nieruchomości, tudzież maszynami i urządzeniami przemysłowymi, bez względu na to, czy przedmioty te zostały do wykazu hipotecznego zapisane, b) odpowiedzialnością poszczególnych członków Towarzystwa na całym ich majątku, do wysokości pożyczek, przez każdego z nich zaciągniętych, c) kapitałem zapasowym i całym majątkiem Towarzystwa.

Art. 5. W razie niedostateczności zabezpieczenia, wskazanego w art. 4, Skarb Rzeczypospolitej Polskiej bierze na siebie odpowiedzialność za regularną wypłatę

procentów od listów zastawnych, emitowanych w walutach zagranicznych, tudzież za terminowy ich wykup.

Art. 6. Gwarancja Skarbu co do wysokości nie może przekraczać sumy, odpowiadającej 20 milionom funtów szterlingów według równi złota, Towarzystwu jednak służy prawo wypuszczania listów zastawnych w walutach zagranicznych (funtach szterlingach, dolarach, frankach franc.) ponad tę sumę bez gwarancji, za zezwoleniem Ministra Skarbu. Gwarancja Skarbu nie rozciąga się na listy zastawne, emitowane w walucie polskiej.

Art. 7. Listy zastawne Towarzystwa korzystają z pierwszeństwa hipotecznego przed należnościami Skarbu z tytułu państwowej pożyczki przymusowej.

Art. 8. W zakresie zabezpieczenia egzekucji należności Towarzystwa od jego członków może Minister Skarbu przyznać Towarzystwu następujące uprawnienia:

1) na obszarze b. zaboru rosyjskiego — uprawnienia, wskazane w rozdziale 6 ustawy Towarzystwa Kredytowego miasta Warszawy, prawo windykacji usuniętych przedmiotów zabezpieczenia w myśl art. 2279 kod. cyw., tudzież prawo zwracania się do sądu o zarządzenia tymczasowe w myśl art. 598 i 599 ust. post. cyw., o ile zachodziłaby obawa usunięcia maszyn i urządzeń przez dłużnika;

2) na obszarze b. zaboru austriackiego — uprawnienia, wskazane w ustawie z dn. 21 czerwca 1882 (Dz. Ust. Nr. 81 z dn. 27/VI 1882, część XXVIII), prawo windykacji usuniętych przedmiotów zabezpieczenia od osób trzecich, jak gdyby zaginionych lub skradzionych, w myśl art. 367 kod. cyw. i 306 kod. handl., tudzież prawo zwracania się do sądu o zarządzenia tymczasowe, wedle ordynacji egzekucyjnej, dopuszczalnej bez potrzeby udawadniania niebezpieczeństwa, Towarzystwu grozić mogącego;

3) na obszarze b. dzielnicy pruskiej — uprawnienia, wskazane w rozdziale „o prawie przymusowego wykonania przez Ziemstwo Kredytowe“ statutu poznańskiego Ziemstwa Kredytowego, prawo windykacji usuniętych przedmiotów zabezpieczenia od osób trzecich, jak gdyby zaginionych lub skradzionych, w myśl § 935 niemieckiego kod. cyw., tudzież prawo zarządzania aresztu ruchomego majątku dłużnika w myśl przepisów rozporządzenia o postępowaniu przy administracyjnym wykonaniu przymusowem z dnia 15 listopada 1899 r. (Zb. Pr. z r. 1889, str. 545).

Art. 9. Statut, wydany po zasięgnięciu opinii Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej przez Ministra Skarbu na podstawie niniejszej ustawy, będzie miał moc powszechnie obowiązującą i ogłoszony będzie w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 10. Ustawa niniejsza wchodzi w życie niezwłocznie po ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:

(—) *Trampeczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *Witos.*

Minister Skarbu:

(—) *Steczowski.*

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 112 z dn. 11 grudnia 1920 r., poz. 737).

664.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1920 r. w przedmiocie uzupełnienia statutu Polskiego Banku Krajowego we Lwowie.

Aż do ustawodawczego załatwienia spraw, związanych z Polskim Bankiem Krajowym we Lwowie — zarządzam tymczasowo, co następuje:

Art. 1.

Na zasadzie ustawy z dnia 30 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r., Nr. 11, poz. 61) oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 kwietnia 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r., Nr. 39, poz. 234) statut Polskiego Banku Krajowego, zatwierdzony reskryptem b. c. k. ministerstwa spraw wewnętrznych w Wiedniu z dnia 2 maja 1882 r. L. 6646 uzupełnia się następującymi przepisami:

1) Kapitał zakładowy Polskiego Banku Krajowego, wynoszący pierwotnie dwa miliony koron, a następnie powiększony drogą przelania przewyżki dochodów Banku o kwotę 2.400.000 i uchwałami Sejmu Krajowego z dnia 7 października 1907 r. o kwotę 7.600.000 i z dnia 25 lutego 1914 r. o kwotę koron 36.000.000, będzie uzupełniony do wysokości stu milionów marek polskich.

Sposób i warunki przeprowadzenia tego oraz następujących podwyższeń kapitału ustali Minister Skarbu po wysłuchaniu Rady Nadzorczej na wniosek Dyrekcji Banku;

2) główną siedzibą Banku jest stołeczne miasto Warszawa;

3) zakres działania Banku, określony dotychczasowym statutem, rozciąga się na cały obszar Państwa Polskiego;

4) w pieczęci swojej będzie Bank używał godła państwowego z napisem: Polski Bank Krajowy;

5) w myśl ustawy z dnia 30 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 11, poz. 61) — Skarb Rzeczypospolitej ręczy w granicach przewidzianych dotychczasowym statutem Polskiego Banku Krajowego posiadaczom listów zastawnych, obligacji kolejowych i obligacji komunalnych oraz posiadaczom książeczek wkładowych tegoż Banku za zwrot kapitału i opłaty procentów od tychże;

6) listy zastawne, obligacje kolejowe, obligacje komunalne i książeczki wkładowe Polskiego Banku Krajowego mogą być używane na lokację kapitałów, przy których umieszczeniu prawo zastrzega szczególne (pupilarne) warunki zabezpieczenia.

Art. 2.

Miejsce dotychczasowych komisarzy Banku, a mianowicie: komisarza rządowego i komisarza krajowego, obejmie komisarz rządowy, mianowany przez Ministra Skarbu.

Art. 3.

Aż do chwili wydania nowego statutu obowiązować będzie tymczasowy obecny statut Banku Krajowego z uzupełniającymi go przepisami i zmianami, zawartymi w niniejszym rozporządzeniu.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(„Monitor Polski“ Nr. 268 — 1920 r.).

665.

POSTANOWIENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie zmiany art. 1 ustawy Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie.

Na wniosek Komitetu Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, oraz zgodnie z uchwałą Ogólnego Zebrania połączonych władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, zezwalam na rozszerzenie działalności Towarzystwa również na te obszary b. zaboru rcsyjskiego, w których wprowadzone zostały obowiązujące w b. Królestwie Kongresowem ustawy hipoteczne.

Warszawa, dnia 28 października 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(„Monitor Polski“ Nr. 272 — 1920 r.).

666.

POSTANOWIENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie taksy dóbr ziemskich dla Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie.

Na zasadzie art. 99 ustawy Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie, zezwalam władzom Towarzystwa, aż do odwołania, na stosowanie przy udzielaniu pożyczek właścicielom dóbr zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny następujących cen szacunkowych dla poszczególnych kategorii użytków rolnych:

Dla siedmiu klas gruntów ornych, opisanych w § 11 Przepisów taksy dóbr ziemskich:

	K L A S Y						
	1	2	3	4	5	6	7
	M a r k i						

za 1 mórg 3000 2400 1950 1350 750 300 150

Dla łąk, opisanych w § 16 Przepisów taksy:

	K L A S Y				
	1	2	3	4	5
	M a r k i				

za 1 mórg 3000 2400 1350 600 300

Dla pastwisk, opisanych w § 19 Przepisów taksy:

	K L A S Y			
	1	2	3	4
	M a r k i			

za 1 mórg 1200 600 300 150

Dla gruntów leśnych, opisanych w § 20 Przepisów taksy:

	Grunta leśne polne				Grunta leśne nizinne		
	1	2	3	4	1	2	3
	M a r e k						

za 1 mórg 1200 600 300 150 600 300 150

Warszawa, dnia 28 października 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(„Monitor Polski“ Nr. 272 — 1920 r.).

667.

POSTANOWIENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie zatwierdzenia zmian w ustawie Radomskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego, zatwierdzonej 17/29 lutego 1898 r. przez Ministra Skarbu rosyjskiego, oraz w rozporządzeniu o zmianie ustawy Towarzystwa Kredytowego m. Radomia zakomunikowanym Senatowi rządzącemu przez Ministra Skarbu rosyjskiego w d. 15 września 1905 r.

Na zasadzie art. 2, 51, 56 tomu XI części 2-jej ustawy kredytowej rozdział X o instytucjach prywatnych i społecznych, zatwierdzam zmiany w ustawie Towarzystwa Kredytowego m. Radomia, oraz w rozporządzeniu o zmianie ustawy tegoż Towarzystwa, jak następuje:

a) co do ustawy:

1) Uwaga I do art. 8 ma brzmieć: „Towarzystwo udzielać będzie pożyczki na budynki murowane, a również na place, ogrody i sady“.

2) W uwadze do art. 12 wykreśla się wyrazy: „Radomskim Dzienniku Gubernialnym“, za które wchodzi wyrazy: „miejscowej gazecie urzędowej“.

3) Art. 19 ma brzmieć: „właściciel nieruchomości występuje do Dyrekcji Towarzystwa z podaniem o udzielenie mu na daną nieruchomość pożyczki, przy czym obowiązany jest przedstawić następujące dokumenty: a) wypis wykazu hipotecznego“, poczem następujące punkty b), c), d), e), f) pozostają bez zmiany

4) Art. 22 wykreśla się.

5) W art. 26 wykreśla się wyrazy: „ostrzeżenie w wykazie hipotecznym o przystąpieniu do Towarzystwa będzie wykreślone“.

6) W art. 36 wykreśla się wyrazy: „Radomskim Dzienniku Gubernialnym“, w ich miejsce wchodzi wyrazy: „miejscowej gazecie urzędowej“.

7) W art. 37 wykreśla się wyrazy: „w ekspedycji drukowania papierów publicznych“.

8) W art. 45 wykreśla się wyrazy: „miejscowym dzienniku gubernialnym“, w ich miejsce wchodzi wyrazy: „miejscowej gazecie urzędowej“.

9) Uwaga do art. 54 skreśla się.

10) W uwadze do art. 59 wykreśla się wyrazy: „Radomskim Dzienniku Gubernialnym“, w ich miejsce wchodzi wyrazy: „miejscowej gazecie urzędowej“.

11) W uwadze I do art. 66 wykreśla się wyrazy: „Dzienniku Gubernialnym Radomskim“, w ich miejsce wchodzi wyrazy: „miejscowej gazecie urzędowej“.

12) W art. 82 wykreśla się wyrazy: „w Dzienniku Warszawskim“, w „Dzienniku Gubernialnym Radomskim“, w ich miejsce wchodzi wyrazy: „w miejscowej gazecie urzędowej“.

13) W art. 87 użyte kilkakrotne wyrazy: „Warszawska Izba Sądowa“, zamienia się na wyrazy: „Sąd Apelacyjny“, wyrazy zaś: „Prezes Izby Sądowej“ zamienia się na wyrazy: „Prezes Sądu Apelacyjnego“.

b) co do rozporządzenia o zmianie ustawy:

1) § 3 skreśla się.

2) W § 9 wykreśla się wyrazy: „Izbę Sądową Warszawską“, w ich miejsce wchodzi wyrazy: „Sąd Apelacyjny“.

3) W § 72' wykreśla się wyrazy: „miejscowym dzienniku gubernialnym“ i w „Gońcu Urzędowym“, w ich miejsce wchodzi wyrazy: „miejscowej gazecie urzędowej“.

4) W § 73 wyrazy: „miejscowym dzienniku gubernialnym, „Dzienniku Warszawskim i w Gońcu Urzędowym“ wykreśla się, w ich miejsce wchodzi wyrazy: „miejscowej gazecie urzędowej“.

5) Ustęp IV zawierający § 64 ustawy Towarzystwa w nowej redakcji skreśla się.

Warszawa, dnia 19 listopada 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Manteuffel*.

(„Monitor Polski“ Nr. 274 — 1920 r.)

Sprawy gospodarcze władz państwowych.

668.

Okólnik L. 2054/G.

Do wszystkich Sekcji i Departamentów, Urzędów i Gł. Urzędu Kasowego.

Wskutek stale powtarzających się wypadków, przekraczania kredytów rzeczowych w Dziale 1-szym budżetu (Zarząd Centr.) zarządza się:

Aż do chwili przygotowania preliminarza wydatków na rok 1921, żadne zamówienia, wydatki i wypłaty tak do końca roku bieżącego, jako też i w okresie przewidzianym w roku 1921, nie mogą być dokonywane poza wiedzą Wydziału Gospodarczego.

W tym celu Urzędy, które dotychczas czyniły wydatki, zwróca się natychmiast do Wydziału Gospodarczego z żądaniem kredytów, o ile te są wyczerpane, lub nie wystarczą do końca roku.

Wydział Rachunkowy nie dokona żadnej wypłaty na wydatki rzeczowe w Dziale 1-szym, bez uprzedniego zezwolenia Wydziału Gospodarczego.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje aż do odwołania.

Warszawa, d. 23 grudnia 1920 r.

Szef Sekcji Przewodzącej:

(—) *Dangel*.

Przepisy pocztowe.

669.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Poczty i Telegrafów

z dnia 30 listopada 1920 r.

w sprawie podwyższenia opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych.

Na podstawie art. 10 ustawy o wyłączności poczty, telegrafu i telefonu z dnia 27 maja 1919 r. (Dz. P. P. Nr. 44 poz. 310), oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1920 r. podwyższam dotychczasowe opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne, oraz zarządzam co następuje:

Art. 1. Nowe opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne według załączonej taryfy obowiązują od dnia

15 grudnia 1920 r. z wyjątkiem wszelkich opłat miesięcznych, kwartalnych lub rocznych, które wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1921 r. Osobom interesowanym wolno wypowiedzieć abonament kwartalny lub roczny do końca grudnia 1920 roku. Za czas od 15 do 31 grudnia nie pobiera się żadnych dopłat z tytułu podwyższenia taryfy, względnie opłat miesięcznych, kwartalnych lub rocznych.

Art. 2. Kartki obecnego urzędowego nakładu z nadrukiem „cena 75 fenigów“ i znaczkiem 50-cio fenigowym oraz z nadrukiem „cena 1 mk. 25 f.“ i znaczkiem 1-markowym winny być od daty wprowadzenia nowej taryfy opłacane dodatkowo znaczkami o wartości 1 mk. 25 fenigów, względnie 2 mk. 75 fenigów.

Ważność obiegową kartek pocztowych obecnego nakładu ustala się do końca lutego 1921 r.

Art. 3. Wszelkie ulgi taryfowe przyznane władzom i urzędom państwowym i samorządnym znosi się z dniem 31 grudnia 1920 r., z wyjątkiem postanowień, dotyczących doręczania pism sądowych w Małopolsce.

Art. 4. Podwyższa się kwotę dopuszczalną do przesłania jednym przekazem z 2.000 mk. na 10.000 mk.

Warunki, pod którymi dopuszcza się przekazywanie kwot ponad 2.000 mk., normuje osobne rozporządzenie.

Art. 5. Nowa taryfa dla telegramów zagranicznych oparta jest na stosunku 1 frank w złocie = 50 mk.

Art. 6. Nowe taryfy obowiązują na obszarze b. Królestwa Kongresowego, b. Galicji, na Śląsku Cieszyńskim, Spiszu i Orawie, na dawnych Kresach Wschodnich oraz w obrocie z obszarem Wolnego Miasta Gdańska.

Z dniem wejścia w życie niniejszej taryfy tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe postanowienia o należnościach, sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

W b. dzielnicy pruskiej będzie wydane odpowiednie zarządzenie przez Ministerstwo dla tejże dzielnicy.

TARYFA POCZTOWA, TELEGRAFICZNA I TELEFONICZNA.

I. TARYFA POCZTOWA.

A. Wewnętrzna taryfa pocztowa dla korespondencji prywatnej.

1. Listy zwykłe:

- do wagi 20 gramów mk. 3;
- do wagi 250 gramów mk. 5;
- urzędowe ponad 20 gr. do 2000 gr. mk. 5.

2. Kartki pocztowe:

- a) pojedyncze mk. 2;
- b) z odpowiedzią mk. 4.

3. Druki:

- do wagi 100 gramów mk. 1;
- do wagi 250 gramów mk. 2;
- do wagi 500 gramów mk. 4;
- do wagi 1000 gramów mk. 6;
- urzędowe od wagi 500 gr. do 5.000 gr. mk. 6.

4. Papiery handlowe:

- do wagi 250 gramów mk. 2;
- do wagi 500 gramów mk. 4;
- do wagi 1000 gramów mk. 6.

5. Próbkę towarowe i przesyłki mieszane:

- do wagi 250 gramów mk. 2;
- do wagi 500 gramów mk. 4.

6. Czasopisma:

Oplatę za czasopisma wraz z ewentualnem doręczeniem oblicza się procentowo od miesięcznej lub kwartalnej miejscowej ceny prenumeraty (bez doręczania) i pobiera w gotówce ryczałtem z góry.

Oplata wynosi:

I Za czasopisma, wychodzące najmniej 6 razy w tygodniu bez względu na wagę:

- a) przy dwurazowym wydawnictwie dziennym i dwukrotnej wysyłce 14%, najmniej jednak miesięcznie 6 marek;
- b) przy jednorazowej wysyłce 10%, najmniej jednak miesięcznie 3 marki.

II. Za czasopisma, wychodzące wogóle rzadziej, niż czasopisma grupy I, których pojedynczy egzemplarz przekracza wagę 25 gramów 7%, najmniej jednak miesięcznie 2 marki.

III. Za czasopisma pod II, których pojedynczy egzemplarz nie przekracza wagi 25 gramów 4%, najmniej jednak miesięcznie 40 fenigów.

7. Przekazy:

- do 100 marek — 2 mk.,
- do 200 marek — 3 mk.,
- do 500 marek — 5 marek,
- do 1000 marek — 10 mk.,
- do 1500 marek — 15 mk.,
- do 2000 marek — 20 mk.,
- do 5000 marek — 40 mk.,
- do 10000 marek — 60 mk.

8. Listy wartościowe:

Za listy wartościowe zamknięte (opieczątowane przez nadawcę):

- a) należność za list zwykły do 20 gr. — 3 mk.,
- należność za list zwykły do 250 gr. — 5 mk.,
- b) za polecenie 3 mk.,
- c) należność od deklarowanej wartości za każde 1000 marek lub część tychże — 10 mk.

Za listy wartościowe otwarte (przeliczone) pobiera się należność od wartości o 50% wyższą.

9. Paczki:

- do wagi 1 kg. — 10 mk.,
- do wagi 5 kg. — 15 mk.,
- do wagi 10 kg. — 25 mk.,
- za każde dalsze 5 kg. — 10 mk.

Za paczki z podaną wartością pobiera się oprócz tego należność od wartości za każde 1000 mk. lub część tychże 10 mk.

Za paczki ochronne pobiera się należność od wagi o 100% wyższą.

Za paczki z książkami (nadane przez księgarnie) pobiera się należność jak za paczki bez podanej wartości, jednak o 50% niższą.

NALEŻYTOŚCI DODATKOWE.

Należności przy nadaniu.

- Polecenie przesyłek listowych — 3 mk.
- Zwrotne poświadczenie odbioru (recepis zwrotny) — 5 mk.
- Zwrotne poświadczenie wypłaty (potwierdzenie wypłaty) — 5 mk.
- Za ściągnięcie pobrania od odbiorcy — 2 mk.

Pisemne doniesienie na blankiecie P. K. O. — 1 mk.

Za wszystkie przesyłki adresowane „poste restante“ opłata dodatkowa — 2 mk.

Za doręczenie pośpieszne (przez umyślnego posłańca): przesyłek listowych oraz zawiadomień o nadejściu listów wartościowych, przekazów i paczek — 10 mk.

Należytości przy odbiorze.

Za doręczenie w okręgu miejscowym (gdzie obecnie ten rodzaj służby już zaprowadzono):

- a) listy wartościowe
 - do 500 mk. — 1 mk.,
 - do 1000 mk. — 2 mk.,
 - za każde dalsze 1000 mk. — 1 mk.;
- b) przekazy pocztowe i przekazy P. K. O.
 - do 500 mk. — 1 mk.,
 - do 1000 mk. — 2 mk.,
 - za każde dalsze 1000 mk. — 1 mk.;
- c) paczki bez podanej wartości
 - do wagi 1 klg. — 1 mk.,
 - do wagi 5 klg. — 4 mk.,
 - do wagi 10 klg. — 8 mk.,
 - do wagi 15 klg. — 12 mk.,
 - do wagi 20 klg. — 15 mk.;
- d) paczki z podaną wartością prócz należytości pod c)
 - za pierwsze 1000 mk. wartości — 2 mk.,
 - za każde dalsze 1000 mk. wartości — 1 mk.

Za przegródki lub skrzynki (zastrzeżenie odbierania na pocztę) miesięcznie:

- a) dla przesyłek listowych i gazet — 20 mk.;
- b) dla przesyłek pod a) i listów wartościowych oraz przekazów — 50 mk.,
- c) dla paczek wyłącznie, bez dodatkowej opłaty od sztuki — 100 mk.

Opłaty pod b) i c) pobiera się tylko tam, gdzie wskazane przesyłki doręcza się do domu, np. przekazy z pieniędzmi, paczki, listy wartościowe i t. d.

Składowe za paczki za każdą dobę — 5 mk.

Inne opłaty:

Zniesienie lub zmniejszenie pobrania — 5 mk.

Należytość za wniesioną reklamację — 5 mk.

Zmiana adresu lub zarządzenie zwrotu przesyłki — 5 mk.

Duplikat poświadczenia nadania — 5 mk.

Zawiadomienie o niedoręczalności paczki — 3 mk.

Upoważnienie wypłaty w razie zagubienia przekazu przez odbiorcę — 5 mk.

Pełnomocnictwo do odbioru przesyłek (niezależnie od opłaty skarbowej) — 10 mk.

Za osobne zastrzeżenie odbierania czasopism na dworcach kolejowych (przesyłki dworcowe) miesięcznie 50 mk.

B. Wewnętrzna taryfa pocztowa dla korespondencji urzędowej (ważna do 31 grudnia 1920 r.).

1. Listy:

- do wagi 50 gramów — 25 fen.,
- do wagi 250 gramów — 50 fen.,
- do wagi 1 klg. — 1 mk. 50 fen.,
- do wagi 2 klg. — 2 mk.

2. Kartki — 15 fen.

3. Druki:

- do wagi 50 gramów — 5 fen.,
- do wagi 250 gramów — 10 fen.,

do wagi 1 klg. — 25 fen.,

do wagi 3 klg. — 50 fen.,

do wagi 5 klg. — 1 mk.

4. Czasopisma urzędowe mogą być wysyłane albo według taryfy dla czasopism prywatnych zmniejszonej o 50%, albo według jednostkowej taryfy dla druków urzędowych.

5. Paczki:

do wagi 5 klg. — 15 mk.,

do wagi 10 klg. — 25 mk.,

do wagi 15 klg. — 35 mk.,

do wagi 20 klg. — 45 mk.

Pisma sądowe do stron w Małopolsce: (ważne także po 31 grudnia 1920 r.)

a) za doręczenie pisma sądowego w miejscu siedziby sądu — 2 mk.,

b) za pismo sądowe doręczone w innej miejscowości — 4 mk.

C. Zagraniczna taryfa pocztowa.

1. Listy:

do wagi 20 gramów — 10 mk.,

za każde dalsze 20 gramów — 6 mk.

2. Kartki pocztowe:

a) pojedyncze — 4 mk.,

b) z odpowiedzią — 8 mk.

3. Druki:

za każde 50 gramów — 2 mk.

4. Papiery handlowe:

za każde 50 gramów — 2 mk.,

najmniej jednak — 10 mk.

5. Próbkki towarowe:

za każde 50 gramów — 2 mk.,

najmniej jednak — 4 mk.

6. Polecenie przesyłek listowych — 10 mk.

7. Zwrotne poświadczenie odbioru (recepis zwrotny) — 10 mk.

8. Należytość za wniesioną reklamację — 10 mk.

II. TARYFA TELEGRAFICZNA.

A. Wewnętrzna taryfa telegraficzna.

Opłata za telegram w obrocie wewnętrznym składa się z opłaty od wyrazu i taksy zasadniczej.

1. Telegramy zamiejscowe i miejscowe zwykłe:

a) opłata od wyrazu — 1 mk. 50 fen.,

b) taksa zasadnicza — 6 mk.

Telegramy miejscowe pilne, z zapłaconą odpowiedzią, ze sprawdzeniem i o kilku adresach niedopuszczone.

2. Telegramy zamiejscowe pilne (D):

a) opłata od wyrazu — 4 mk. 50 fen.,

b) taksa zasadnicza — 18 mk.

3. Zapłacona odpowiedź (Rp): opłata od ilości wyrazów na odpowiedź i taksa zasadnicza 6 mk.

4. Zapłacona odpowiedź pilna (Rpd): opłata za telegram pilny i taksa zasadnicza 18 mk.

5. Telegramy prasowe: opłata od wyrazu o 50% niższa i taksa zasadnicza 3 mk.

6. Telegramy prasowe Polskiej Agencji Telegraficznej: opłata od wyrazu 50 fen. i taksa zasadnicza 2 mk.

7. Sprawdzenie telegramu (Tc): 25% opłaty telegramu zwykłego.

8. Poświadczenie odbioru:

- a) telegraficzne (Pc): jako za telegram zwykły o 5 wyrazach oraz taksa zasadnicza 6 mk.,
- b) telegraficzne pilne (Pcd): jak za telegram pilny o 5 wyrazach oraz taksa zasadnicza 18 mk.,
- c) pocztą (Pcp): jak za list zwykły.

9. Telegramy o kilku adresach (Tm):

za odpis każdego 100 wyrazów lub części teleg. zwykłego 10 mk.,
za odpis każdego 100 wyrazów lub części telegramu pilnego 20 mk.

10. Doręczenie telegramów:

- a) w miejscowym okręgu doręczeń bezpłatnie,
- b) w zamiejscowym okręgu doręczeń przedpłata nadawcy po 5 mk. od kilometra.

Różnicę między kwotą zapłaconą a rzeczywistymi kosztami ponosi odbiorca.

11. Za nadanie względnie wydanie telegramu przez telefon po 20 fen. za wyraz, najmniej jednak 3 mk.

12. Poświadczenie (pokwitowanie) nadania na osobne żądanie 2 mk.

13. Za dodatkowy odpis telegramu: za odpis każdego 100 wyrazów lub części po 5 mk.

14. Skrócone adresy kwartalnie 150 mk.

15. Doręczanie telegramów o pewnych porach do oznaczonych dwu miejsc kwartalnie 250 mk.

16. Za cofnięcie telegramu 5 mk.

17. Opłata za pośrednictwo przy nadawaniu telegramów na rachunek wpłaconej zaliczki od każdego telegramu po 1 mk.

18. Za telegramy nadawane na stacjach kolejowych w miejscowościach, posiadających państwowe urzędy pocztowo-telegraficzne, może być pobierana opłata dodatkowa na rzecz skarbu kolejowego.

Zagraniczna Taryfa telegraficzna

podwyższona została w stosunku 1 Frank złoty = 50 mk. p. (p. art. 5 Rozp. Min. P. i T. z d. 23, VII, 20 r. — Dz. U. Rz. P. Nr. 68 poz. 459).

III. TARYFA TELEFONICZNA.

A. Wyjaśnienia ogólne.

§ 1. Sieć telefoniczna Państwa Polskiego składa się z:

- a) sieci lokalnych,
- b) połączeń międzymiastowych, tworzących razem sieć międzymiastową.

Korzystanie z sieci lokalnej dostępne jest za stałą opłatą roczną, abonament (patrz §§ 11—23).

Korzystanie z sieci międzymiastowej — za opłatą od poszczególnej rozmowy (patrz §§ 24—31).

§ 2. Sieci lokalne służą do stałego porozumiewania się między sobą mieszkańców pewnego określonego terytorjum, mającego własny ośrodek życia miejscowego (przeważnie terytorjum powiatu z ośrodkiem w mieście powiatowym).

Sieć lokalna może posiadać:

- a) jedną tylko centralę główną lub
- b) jedną centralę główną oraz jedną lub kilka centrali pomocniczych, zależnie od miejscowych warunków.

§ 3. Centrala główna sieci lokalnej mieści się przeważnie w mieście powiatowym, w poszczególnych wypadkach również w większym ośrodku przemysłowym lub handlowym.

Centrale pomocnicze — w mniejszych miastach.

Określenie charakteru poszczególnej stacji, względnie przynależności jej do pewnej sieci lokalnej, należy do kompetencji odpowiedniej Dyrekcji Poczty i Telegrafów.

§ 4. Teren, obsługiwany przez centralę główną lub pomocniczą, stosownie do odległości od stacji, dzieli się na dwie strefy:

a) pierwsza strefa (miejska) obejmuje teren, leżący w promieniu 1-go, 2-ch lub 3-ch kilometrów od centrali głównej lub pomocniczej, a to zależnie od ilości abonentów danej sieci, a mianowicie:

dla sieci z ilością do 100 abonentów — teren w promieniu 1 km.,

dla sieci z ilością od 101 do 2000 abonentów — teren w promieniu 2 km.,

dla sieci z ilością od 2001 wzwyż abonentów — teren w promieniu 3 km.;

b) druga strefa (zamiejska) — pozostały teren poza granicą pierwszej strefy.

§ 5. Sieć międzymiastową tworzą połączenia między wszystkimi stacjami centralnymi oraz pomocniczymi odrębnych sieci lokalnych; dostępna jest ona do użytku publicznego za opłatą od poszczególnej rozmowy, której wysokość określa się w zależności od czasu trwania rozmowy i wzajemnej odległości krańcowych stacji łączących.

B. Opłaty za przyłączenie i przeniesienie aparatów.

§ 6. Nowoprzybywający abonent ponosi częściowo koszt przyłączenia ich do sieci telefonicznej, a mianowicie:

a) abonent, zamieszkały w obrębie strefy pierwszej: za przyłączenie do centrali niezależnie od ilości abonentów tejże placą jednorazowo po 1000 mk. za każde 100 mtr. (lub część takowych) rzeczywistej długości linii;

b) abonent, zamieszkały w drugiej strefie, oprócz opłaty podług punktu a), ponadto za każde 100 mtr. (lub część takowych) rzeczywistej długości linii, położonej poza strefą pierwszą, po 1200 mk.

O ile zachodzi potrzeba ustawienia nowych słupów, dostarczenie tychże do miejsca budowy w odpowiedniej ilości i jakości ciąży na abonencie.

W razach wyjątkowych słupy mogą być dostarczone przez odpowiednie organy Ministerstwa Poczty i Telegrafów za zwrotem wartości tychże i kosztów transportu do miejsca ustawienia.

§ 7. Przyłączenie aparatu dodatkowego lub kontaktów zatyczkowych uskutecznia się za jednorazową opłatą ryczałtową, a mianowicie:

a) za przyłączenie w tym samym pokoju, co i aparat główny 300 mk.,

b) za przyłączenie w tym samym mieszkaniu, co i aparat główny 600 mk.,

c) za przyłączenie w tym samym budynku, co i aparat główny 900 mk.,

d) o ile aparat dodatkowy ma być ustawiony w innym budynku, oprócz opłaty ryczałtowej (mk. 900) płaci abonent za linję, łączącą aparat główny z dodatkowym, jak za linję dla aparatu głównego, t. j. na zasadach, wyliczonych w § 6 wraz z uwagą co do słupów.

§ 8. Do centrali państwowej mogą być również przyłączone za zgodą odpowiedniej Dyrekcji P. i T. egzystujące lub nowcpowstające telefoniczne centrale prywatne pod następującymi warunkami:

a) system urządzeń centrali prywatnej odpowiada systemowi urządzeń centrali państwowej,

b) wszystkie aparaty obsługiwane przez taką centralę znajdują się w jednej posiadłości,

c) liczba aparatów centrali prywatnej nie może być mniejszą niż 6,

d) obsługa oraz konserwacja centrali, aparatów i urządzeń wewnętrznych należy wyłącznie do właściciela centrali prywatnej,

e) na każde 10 aparatów centrali prywatnej musi wypadać niemniej, niż jedno połączenie z centralą państwową, przyczem takowe uskutecznia się za opłatą na zasadach, wyluszczonych w § 6.

Przy ilości aparatów dodatkowych do 5 włącznie urządzenie centrali i utrzymywanie aparatów wchodzi bezwzględnie w zakres działania Zarządu Telefonów Państwowych na zasadach dla aparatów dodatkowych (§§ 7, 14 i 17). Obsługa centrali i w tym wypadku należy do abonenta.

§ 9. Za przeniesienie aparatu głównego lub dodatkowego pobiera się jednorazowe opłaty, jak następuje:

a) za przeniesienie w tym samym pokoju mk. 300,

b) za przeniesienie do innego pokoju tego samego lokalu mk. 600,

c) za przeniesienie do innego lokalu tego samego budynku mk. 900,

d) za przeniesienie do innego budynku na tej samej lub innej posesji prócz ryczałtowej opłaty mk. 900 (według punktu c) dopłaca abonent za każde 100 metrów (lub część takowych) rzeczywistej długości linii nowej lub przedłużenia użytkowane dotychczas:

w obrębie strefy pierwszej (miejskiej) mk. 1000,

w obrębie strefy drugiej (zamejskiej) mk. 1200.

Ponadto w sprawie nowych słupów obowiązuje uwaga do § 6.

§ 10. Opłaty na pokrycie kosztów budowy lub przeniesienia pobierane są przed rozpoczęciem robót i podlegają zwrotowi tylko w tym wypadku, jeżeli aparat telefoniczny nie może być założony lub oddany do użytku abonenta.

C. Opłaty abonamentowe za korzystanie z sieci lokalnej.

§ 11. Wysokość opłaty abonamentowej dla abonentów, połączonych z centralą główną lub pomocniczą za pomocą oddzielnych dla każdego abonenta przewodów, uzależnia się od:

a) kategorii abonamentu (§ 12),

b) grupy, do której zaliczona jest dana centrala (§ 13),

c) strefy, w obrębie której znajduje się aparat abonenta (§ 4),

d) od tego, czy abonent załączony do stacji pomocniczej korzysta z komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci lokalnej za stałą roczną opłatą, czy też za opłatą poszczególnych rozmowy.

§ 12. Rozróżnia się następujące kategorie abonamentu:

a) Abonament prywatny. Do tej kategorii należą aparaty założone w mieszkaniach prywatnych i przeznaczone wyłącznie do użytku abonenta i jego rodziny. Aparaty w mieszkaniach osób zawodów wyzwolonych (lekarzy, adwokatów, inżynierów, dentystów, felczerów, akuserek i t. p.) mogą być zaliczone do tej kategorii wtedy tylko, gdy osoby powyższe nie zatrudniają w tych mieszkaniach pomocników lub innych pracowników, oraz gdy odwiedzająca ich klientela nie ma dostępu do telefonu.

b) Abonament zbiorowy. Do tej kategorii zaliczają się aparaty urządzone w instytucjach państwowych, społecznych, handlowych lub przemysłowych, w kantorach, agenturach, sklepach, domach zdrowia, ambulatoriach, szkołach, kancelariach, biurach adwokatów i t. p. i przeznaczone do użytku abonenta i osób u niego pracujących.

c) Abonament publiczny. Do tej kategorii zaliczają się aparaty, dostępne dla publiczności, jako to: w hotelach, restauracjach, kawiarniach, cukierniach, teatrach, giełdach, klubach, salach ogólnych domów bankowych, dla lokatorów jednego domu i t. p., również i sklepach, gdzie aparat założony jest w miejscu dostępnym dla użytku publiczności.

d) Abonament towarzyski. Do tej kategorii zaliczają się aparaty dwóch, trzech lub czterech różnych abonentów, połączonych ze stacją centralną za pomocą jednego wspólnego przewodu.

§ 13. W zależności od ilości abonentów, załączonych do danej stacji centralnej bądź to głównej, bądź pomocniczej, zalicza się ona do grupy:

I-ej przy ilości abonentów do 50,

II-ej przy ilości abonentów od 51—100,

III-ej przy ilości abonentów od 101 do 2.000,

IV-ej przy ilości abonentów od 2.001 do 5.000,

V-ej przy ilości abonentów ponad 5.000.

§ 14. Opłata abonamentowa w zależności od kategorii abonamentu (§ 12) i grupy wynosi w pierwszej strefie (miejskiej):

Grupa	Ilość abonentów sieci	W strefie pierwszej t. j. w promieniu km.	Abonam. kwartalny			Abonam. towarzysk.		
			prywatny	zbiorowy	publiczny	kwartalnie		
						we dwójkę	we trójkę	we czwórkę
Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.			
I	do 50	1	175	450	900	125	100	75
II	od 51—100	1	375	700	1125	300	225	200
III	od 101—2000	2	675	1200	1875	525	450	375
IV	od 2001—5000	3	900	1600	2500	750	600	525
V	ponad 5000	3	1200	2000	3000	900	750	675

Ponadto, o ile do abonowanego aparatu załączone są dodatkowe aparaty i przyrządy, umieszczone w tym samym budynku, od abonenta pobiera się:

- a) za aparat dodatkowy rocznie mk. 1000,
- b) za dzwonek dodatkowy rocznie mk. 200,
- c) za słuchawkę dodatkową mk. 100,
- d) za dodatkowy kontakt zatyczkowy mk. 400,
- e) za aparat załączony na stałe do kontaktu, stanowiący własność abonenta mk. 400,
- f) za aparat załączony na stałe do kontaktu, stanowiący własność skarbu pocztowego mk. 1000.

§ 15. Oznaczona w § 14 opłata zasadnicza dotyczy abonentów w obrębie strefy pierwszej. Od abonentów, położonych poza strefą pierwszą, pobiera się oprócz zasadniczej jeszcze opłata za konserwację linii, a mianowicie:

po mk. 60 za każde 100 metrów (lub część takowych), rzeczywistej długości linii, leżącej poza strefą pierwszą.

§ 16. W abonamencie towarzyskim opłatę za konserwację linii poza strefą pierwszą obliczoną w stosunku do rzeczywistej długości całej linii wraz z odgałęzieniami według § 15, uiszczają poszczególni udziałowcy według zasady, iż każdy z nich płaci:

- a) za te części linii, z których korzysta wspólnie z innymi udziałowcami, należność podzieloną przez ilość udziałowców, korzystających z danej części linii;
- b) za część linii, która służy do jego wyłącznego użytku — całkowitą należność.

§ 17. Jeżeli aparat dodatkowy umieszczony jest w innym budynku, niż główny, pobiera się oprócz zasadniczej opłaty według § 14 ponadto opłata za konserwację linii po 60 mk. rocznie za każde 100 metrów (lub część takowych) rzeczywistej długości linii, łączącej aparat główny z dodatkowym.

§ 18. Abonenci, utrzymujący własnym kosztem prywatną centralę telefoniczną (§ 8), połączoną z centralą państwową, opłacają za każdą linię, łączącą według kategorii abonamentu zbiorowego (§ 12 punkt b), za każdy zaś aparat dodatkowy, załączony do centrali prywatnej, po 300 mk. rocznie.

§ 19. Abonent stacji pomocniczej, który chce korzystać z komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci lokalnej za stałą opłatą roczną, oprócz zwykłego abonamentu (§ 14) i należności za konserwację (§ 15), dopłaca za odległość stacji pomocniczej od stacji centralnej według poniższej tabelki:

Odległość stacji pomocniczej od centralnej, licząc w kierunku prostym	Opłata za odległość rocznie marek
do 10 klm.	1000.—
od 10 do 20 klm.	2000.—
od 20 do 30 „	3000.—
od 30 do 40 „	4000.—

Abonenci stacji pomocniczej, opłacający powyższy dodatek za odległość, mają prawo korzystać z rozmów z abonentami innych stacji w obrębie całej sieci lokalnej bez ograniczenia ilości rozmów. Czas trwania rozmowy może być jednak ograniczony do 6 minut, o ile istnieje więcej zgłoszeń na rozmowy za pośrednictwem tego samego przewodu, łączącego stację pomocniczą ze stacją centralną. Obsługa komutatora stacji pomocniczej odbywa się tylko w godzinach normalnych czynności danego urzędu.

Abonenci stacji pomocniczej, którzy nie wnoszą powyższej opłaty za odległość, płacą za rozmowy z abonentami innych stacji w obrębie tejże sieci lokalnej każdorazowo na zasadach ustanowionych dla rozmów międzymiastowych.

§ 20. Zaliczenie centrali telefonicznej do tej lub innej grupy odnośnie wymiaru opłat odbywa się periodycznie na podstawie obliczenia ilości abonentów danej centrali w ostatnim dniu kwartału kalendarzowego, przy czym ilość abonentów stwierdzona w dniu 31/XII powoduje zmianę taryfy od dnia 1 kwietnia.

Ilość abon. stwier. w dn. 31/III powoduje zmianę tar. od 1 lipca.

Ilość abon. stwier. w dn. 30/VI powoduje zmianę tar. od 1 października.

Ilość abon. stwier. w dn. 30/IX powoduje zmianę tar. od 1 stycznia.

Aparaty, służące do użytku osób i instytucji, należących do Ministerstwa Poczty i Telegrafów, jako służbowe, przy ustalaniu ilości abonentów nie brane są w rachubę.

§ 21. Opłaty abonamentowe winny być wnoszone z góry: pierwsza rata za czas od dnia otwarcia komunikacji u abonenta do końca kwartału kalendarzowego, następne zaś raty za każdy kwartał kalendarzowy, t. j. w terminach pierwszego stycznia, pierwszego kwietnia, pierwszego lipca, pierwszego października.

Opłaty abonamentowe winny być uiszczone przez abonenta najpóźniej w ciągu 7 dni od powyższych terminów bez specjalnego przypomnienia. Opłaty już wniesione zwrotowi podlegają tylko wtedy, jeżeli abonent nie z własnej winy nie mógł używać telefonu przez najmniej 30 dni, licząc od dnia, w którym o tem doniósł właściwemu urzędowi telefonicznemu.

§ 22. W razie nieuregulowania należności w ciągu 7 dni, zgodnie z poprzednim paragrafem, aparat abonenta wyłącza się z centrali, a po upływie dalszych 7 dni — usuwa się z lokalu abonenta. Aparat może być włączony do sieci, względnie ponownie założony dopiero po uregulowaniu należności przez abonenta, przy czym winna być pokryta również należność za czas rozłączenia z siecią danego aparatu.

Jeżeli aparat został zdjęty, wówczas prócz zaległych należności winien abonent wnieść dodatkową opłatę za ponowne założenie aparatu według § 9 punkt a.

§ 23. Abonenci telefonu nie mają prawa odstąpić za opłatą umieszczonego u nich aparatu telefonicznego do użytku osób obcych.

W razie ujawnienia nadużyć pod tym względem abonent pozbawiony będzie niezwłocznie komunikacji telefonicznej bez zwrotu wniesionych opłat.

D. Taryfa opłat za rozmowy międzymiastowe.

§ 24. Czas trwania rozmowy międzymiastowej oblicza się według jednostek 3-minutowych, przy czym część 3 minut uważa się za całą jednostkę.

Odległość, według której określa się wysokość opłaty za jednostkę czasu, oblicza się w linii powietrznej pomiędzy stacjami, do których bezpośrednio załączeni są rozmawiający abonenci, względnie rozmównice.

Dla obliczenia tej odległości stosuje się system kwadratów taksowych według specjalnej instrukcji.

§ 25. Rozmowy międzymiastowe podlegające opłacie mogą być państwowe i prywatne. Prywatne dzielą się na zwyczajne i pilne. Opłata za jednostkę (3 min.) rozmowy międzymiastowej wynosi:

- przy odległości do 25 klm. mk. 10;
- przy odległości do 50 klm. mk. 15;

przy odległości do 100 klm. mk. 25;
i za każde dalsze 100 klm. po mk. 15.

Za rozmowy pilne pobiera się opłatę potrójną.

§ 26. Abonenci telefonu mogą zamawiać rozmowy międzymiastowe z abonentami z innych sieci, wymieniając naprzód nazwisko osoby z którą chce się mówić, lub wzywać do rozmównicy osoby nie abonujące telefonu, zamieszkałe w miejscowym okręgu doręczeń.

a) W pierwszym wypadku pobiera się:

za przesłanie zamówienia piątą część opłaty, przypadającej za 3-minutową rozmowę do danej miejscowości;

b) W drugim wypadku:

oprócz opłaty za przesłanie wezwania, obliczonej jak w p. a) — ponadto za posłańca w obrębie miejscowego okręgu doręczeń 10 mk.

§ 27. Jeżeli zamawiający lub wezwany nie stawil się do rozmowy w wyznaczonym terminie, zamówiona rozmowa uważa się za cofniętą, przyczem pobiera się opłatę, jak za cofnięcie rozmowy, w wysokości, jak w § 26 p. a).

E. Rozmównice.

§ 28. Za rozmowy miejscowe, t. j. prowadzone z rozmównic z abonentami, załączonymi do tej samej co i rozmównica centrali, pobiera się po 5 mk. za każde 3 minuty rozmowy, za rozmowy prowadzone z rozmównic z abonentami innych centrali — według taryfy dla rozmów międzymiastowych (§ 25).

§ 29. Osoby, korzystające z rozmównicy telefonicznej, mogą (analogicznie do § 26) zamawiać rozmowy z abonentami innych sieci lub wzywać do rozmównicy, znajdującej się w innej miejscowości, osoby nie abonujące telefonu i zamieszkałe w miejscowym okręgu doręczeń.

W pierwszym wypadku pobiera się zgóry:

a) za przesłanie zamówienia piątą część opłaty, przypadającej za 3-minutową rozmowę do danej miejscowości,

b) za mającą się odbyć rozmowę międzymiastową według taryfy (§ 25) za jednostkę rozmowy do danej miejscowości.

W drugim wypadku pobiera się zgóry oprócz opłat, jak w punkcie a) i b), ponadto:

c) za posłańca w obrębie miejscowego okręgu doręczeń — 10 mk. Opłaty według punktu b) zwraca się w całości jedynie w tym wypadku, jeżeli rozmowa nie mogła dojść do skutku z winy zarządu telefonów, jeśli zaś wezwany do rozmowy się nie zgłosił, postępuje się, jak powiedziano w § 27.

F. Sieć podmiejska.

§ 30. Wszystkie przepisy i taryfy, zawarte w powyższych paragrafach rozciągają się również na sieć podmiejską warszawską, którą należy uważać za sieć lokalną (§ 2), a jej centrale poza Warszawą — za pomocnicze względem centrali podmiejskiej w Warszawie, jako głównej.

Dla abonentów, załączonych bezpośrednio lub pośrednio, t. j. za pomocą centrali pomocniczych, którzy pragną korzystać ze stałej komunikacji telefonicznej w obrębie całej sieci podmiejskiej (wraz z siecią koncesyjną w Warszawie), wysokość abonamentu zasadniczego wbrew brzmieniu §§ 13 i 14 określa się jak dla sieci o ilości abonentów ponad 5000.

Minister Poczty i Telegrafów:

(—) *Stesłowicz.*

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 113 z dn. 15 grudnia 1920 r., p. 749).

670.

W Y K A Z

artykułów, które podlegają ograniczeniom przewozu pocztą w obrocie wewnętrznym.

Nr. porz.	ARTYKUŁY WYŁĄCZONE OD PRZEWOZU	Waga (ilość) artykułu, którą można przesyłać bez zezwolenia	Obszar, dokąd wolno przesyłać	Władze uprawnione do wydawania zezwoleń	U W A G I
1	Żyto, pszenica, jęczmień, owies, groch, fasola, gryka, proso, peluszką, soczewica, kukurydza i przetwory tych ziemiopłodów. Rzepak letni i ozimy, bobik, wyka, łubin i seradela.	ponad 2 kg.	Do obszarów, położonych na wschód od Województwa Białostockiego, Lubelskiego i Małopolski.	Na przewóz od 2 kg. do 100 kg. Władze Apropowizacyjne 1-ej instancji. Bez tych zaświadczeń mogą być przesyłane te artykuły w ilościach nie przekraczających 2 kg. łącznie.	
2	Przetwory ziemniaczane (krochmal, suszonka, płatki ziemniaczane i t. d.), z wyjątkiem syropu ziemniaczanego.	bez względu na wagę	" "	Ministerstwo Apropowizacji względnie Państwowy Urząd Ziemniaczany.	
3	Mydło.	ponad 2 kg.	" "	Ministerstwo Apropowizacji oraz Wydział Mydła P. U. Z. A. P. P.	
4	Garbniki i ekstrakty do garbowania.	bez względu na wagę	Bez względu na miejsce przeznaczenia.	Wojewódzkie Departamenty Przemysłowe w b. Królestwie Kongresowym i oddział Małopolski Ministerstwa Przemysłu i Handlu w b. Galicji.	
5	Papier gazetowy (rotacyjny).	" "	" "	" " "	
6	Skóry surowe, bydłocze (bycze, wołowe, krowie, jałowcze, bukacie i cielęcze) oraz kości końskie i źrebicze.	" "	" "	" " "	pod słowem skóry surowe należy rozumieć skóry niewyprawione.
7	Sierść.	ponad 1/2 kg.	" "	" " "	
8	Wełna krajowa.	bez względu na wagę	" "	Odnosne organa Departamentu Gospodarczego Ministerstwa Spraw Wojskowych.	
9	Ropa naftowa, nafta i parafina.	" "	" "	Urząd Naftowy Ministerstwa Skarbu.	Przesyłka nafty oświetleniowej pocztą wzbroniona.
10	Artykuły monopolowe, cukier, sól, węgiel apropowizacyjny.	" "	Do obszarów, położonych na wschód od Województwa Białostockiego, Lubelskiego i Małopolski.	Ministerstwo Apropowizacji.	
11	Sacharyna.	" "	Bez względu na miejsce przeznaczenia.	Władze Skarbowe.	Przesyłki, nadawane przez urzędowe hurtownie sacharyny, opatrzone w odpowiednie poświadczenie władzy skarbowej, nie podlegają żadnym ograniczeniom przewozowym.
12	Łój surowy i topiony i odpadki tłuszczowe zwierzęce.	" "	Do obszarów, położonych na wschód od Województwa Białostockiego, Lubelskiego i Małopolski.	Ministerstwo Apropowizacji.	

Nr. porz.	ARTYKUŁY WYŁĄCZONE OD PRZEWOZU	Waga (ilość) artykułu, którą można przesłać bez zezwolenia	Obszar, dokąd wolno przesyłać	Władze uprawnione do wydawania zezwoleń	U W A G I
13	Spirytus wyroby wódczane i drożdże prasowane.	bez względu na wagę	Bez względu na miejsce przeznaczenia.	Dyrekcja Monopolu spirytusowego i Urzędy Skarbowe akcyz i monopolów państwowych na obszarze b. zaboru rosyjsk. oraz Dyrekcja Skarbu we Lwowie i Dyrekcje okręgów skarbowych na obszarze b. zaboru austriackiego.	
14	Tytoń (liście, łodygi, korzenie i odpadki rośliny tytoniowej) oraz wyroby z tytoniu, służące do palenia i zazywania, do celów rolniczych i lekarskich. Surogaty tytoniowej.	"	"	Dyrekcja Monopolu Tytoniowego i Urzędy Skarbowe akcyz i monopolów państwowych na obszarze b. zaboru rosyjsk. oraz Dyrekcja Skarbu we Lwowie i Dyrekcje okręgów skarbowych na obszarze b. zaboru austr.	
15	Skóry gotowe, nabiał, mięso i wszelkie przetwory mięsne, tłuszcze wieprzowe, ryby i jaja.	"	Do obszarów, położonych na wschód od Województwa Białostockiego, Lubelskiego i Małopolski.	Ministerstwo Aprowizacji	
16	Kości bydłace.	"	Bez względu na miejsce przeznaczenia.	Ministerstwo Przemysłu i Handlu.	

(„Monitor Polski“ Nr. 252 — 1920 r.)

Przepisy o służbie państwowej.

671.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w sprawie zwrotu kosztów podróży członków Komisji podatkowych, na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Art. 1.

Członkom i zastępcom członków Komisji podatkowych, nie będącym czynnymi funkcjonariuszami państwowymi, przysługują zwrot kosztów podróży z miejsca zamieszkania, na posiedzenia Komisji i z powrotem w takim rozmiarze, jaki przysługuje funkcjonariuszom państwowym na zasadzie przepisów art. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5-go sierpnia 1920 r., w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonariuszów państwowych (Dz. Ustaw R. P. Nr. 74, poz. 507), z następującymi zmianami:

a) koszta podróży członków i zastępców członków Komisji podatkowych, obejmują tylko ceny biletów jazdy koleją lub statkiem i wydatki na dojazdy z dworca i na dworzec kolejowy, względnie z przystani i do przystani, nie obejmują natomiast zwrotu kosztów przewozu bagażu podróznego oraz wydatków na tragarzy;

b) przy podróżach koleją zwraca się członkom i zastępcom członków Komisji podatkowych zawsze cenę biletu II klasy, przy podróżach statkiem — cenę biletu I klasy;

c) przy podróży kołowej nie zwraca się członkom i zastępcom członków Komisji podatkowych nigdy kosztów w faktycznie wydanej kwocie, lecz zawsze według taryfy, obowiązującej w każdym powiecie dla podwód;

d) do podróży członków i zastępców członków Komisji podatkowych nie mają nadto zastosowania przepisy ustępów 4, 5 i 7 art. 5 lit. A, tudzież ustępów 1, 6 i 7 art. 5 lit. D, powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów.

Art. 2.

Z odbytych podróży składają członkowie wzgl. zastępcy członków Komisji podatkowych rachunki, przewodniczącemu właściwej Komisji podatkowej, który je sprawdza i zarządza wypłatę w sposób, dla wypłat przepisany. Ustalenie kosztów podróży przez przewodniczącego Komisji jest ostateczne.

Art. 3.

Wydatki, połączone ze zwrotem kosztów podróży, zarachowywać należy na poczet budżetu Ministerstwa Skarbu, Działu 2 § 10 p. t. „Władze i Urzędy skarbowe — Komisje podatkowe“.

Art. 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej.

Warszawa, dnia 17 listopada 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Weinfeld.*

(„Monitor Polski“ Nr. 292 — 1920 r.)

672.

UZUPEŁNIENIE

rozporządzenia Ministra Skarbu z 14 września 1920 r. L. 65935, w przedmiocie kosztów podróży służbowych i djet, tudzież kosztów przeniesienia urzędników i funkcjonariuszów Kontroli skarbowej na obszarach b. Królestwa Kongresowego i Małopolski, umieszczonego w Dzienniku Urzędowym Nr. 37/920, poz. 549.

W art. 3 Ustępie 6 po słowach „prócz normalnych kosztów“ należy wstawić słowo „przeniesienia“, a słowo „przejazdu“ skreślić, zaś w ustępie 7 tego samego artykułu po słowach „Delegowani do takiego dozoru tylko przejściowo, otrzymują djety w pełnym wymiarze (normalne)“ należy wstawić dalsze zdanie „tudzież kosztów podróży o tyle, o ile zaliczenie tych kosztów będzie uzasadnione w postępowaniach określonych w art. 1“.

Ponieważ działalność służbowa Kontroli skarbowej nie powinna być zależną od pory dnia i ograniczoną biurami godzinami, lecz ma być dostosowaną wyłącznie do potrzeb służby, przeto w ustępie pierwszym art. 5 po słowach „Jednostką obliczenia djet dziennych jest 24 godzinny przeciąg czasu, liczący się zawsze od godziny“, należy wstawić słowa „rozpoczęcia podróży do miejsca czynności urzędowej“, natomiast słowa „12 w nocy“ skreślić.

W ustępie pierwszym art. 9 początkowe słowa „Koszta przeniesienia“ należy zmienić na „Koszta po-

dróży“, a po słowach „oraz wydatki na tragarzy“ dodać dalsze zdanie „i koszta podróży kołowej przeniesionego, jego żony, dzieci i jednej sługi“.

Na końcu artykułu 9 należy wstawić dalsze postanowienie „O ile przy przeniesieniu musiano użyć drogi kołowej, urzędnik i funkcjonariusz kontroli skarbowej może zaliczyć dla każdego z trzech osób jedną podwoję.“

Należytość za podróż kołową przyznaje się według norm, zawartych w art. 7 niniejszego rozporządzenia.

Warszawa, dnia 27/XI — 1920 r.

Za Dyrektora Departamentu Administracyjnego
Naczelnik Wydziału:

(—) Dr. Korta.

(Monitor Polski Nr. 269 -1920 r.).

Przepisy emerytalne.

673.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Biuro prasowe Ministerstwa Skarbu nadsyła nam następujący komunikat:

Projekt Ustawy Emerytalnej Cywilnej był już rozpatrywany w Nadzwyczajnej Rady Ministrów. W najbliższym czasie będzie na Radzie Ministrów, a następnie przedłożony zostanie Sejmowi.

OGŁOSZENIA.

Bilans Banku Kupieckiego Łódzkiego na dzień 31 sierpnia 1920 roku.

STAN CZYNNY.			STAN BIERNY.		
	Marki	f.		Marki	f.
1. Gotowizna w Kasie	15501871	41	1. Kapitał zakładowy	27000000	—
2. Rachunek przekazowy w Banku Państwa	22231	13	2. Kapitał zapasowy	3396375	34
3. Skup weksli w walucie krajowej	8242263	80	3. Wkłady procentowe	24080888	45
4. Skup weksli w walucie zagranicznej	8927	03	4. Korespondenci „Loro“	28825501	20
5. Papiery publiczne własne	5559422	43	5. Korespondenci „Nostro“	56820251	86
6. Papiery publiczne kapitału zapasowego	1273988	37	6. Sumy przechodnie	6807545	65
7. Pożyczki na zastaw papierów publicznych	4038991	62	7. Redyskonto w Banku Państwa i w Instytucjach prywatnych	196098	54
8. Korespondenci „Loro“	60514539	48	8. Należności skarbowe	11005	38
9. Korespondenci „Nostro“	42958986	08	9. Niepodniesiona dywidenda	939406	68
10. Sumy przechodnie	3677586	89	10. Pobrana procenty i prowizja za rok 1920	4595088	70
11. Monety zagraniczne	4427177	50	11. „	—	—
12. Weksle protestowane	88980	01	12. Rachunek zysk. i strat pozostałość z r. 1919	471800	70
13. Ruchoomości i koszty urządzenia	4	32	13. Rachunek specjalny w Banku Państwa	3676473	34
14. Koszty handlowe	3291456	13	14. Kasa przezorności pracowników Banku	416512	15
15. Rachunek Filii Warszawskiej	18627526	75	15. Rachunek Filii z Centralą	15904714	63
16. Nieruchoomości	195480	—			
17. Weksle wysł. do inkasa	966009	52			
18. „ w b. ros. B-ku Pań. dla zab. Sp. Kr.	3746220	15			
Razem	173141662	62	Razem	173141662	62

BILANS

Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej

(T Y M C Z A S O W Y)

dnia 20 października 1920 r.

Stan czynny.		Stan bierny.	
Kruszce, oblicz. podług równi monetarnej:		Banknoty w obiegu	36.065.666.849,50
Złoto: własn. P. K. K. P. (dawn. dla Banku Polskiego)	6.394.497,53	Rachunki bieżące:	
„ Skarbu Narodowego	475.482,94	a) Centralnej Kasy Państwowej	103.354.572,72
„ Ministerstwa Skarbu	2.418.133,94	b) inne rach. bieżące	10.584.643.282,40
Srebro: „ P. K. K. P. (dawn. dla Banku Polskiego)	24.523.024,54	Fundusze rezerwowe	16.383.642,70
„ Skarbu Narodowego	1.473.412,31	Inne pasywa	8.098.835.854,81
„ Ministerstwa Skarbu	8.286.091,20		
Pieniądże obce:			
a) korony i ruble	123.483.180,23		
b) inne pieniądze	128.690.869,89		
Banki:			
a) banki niemieckie	453.637.594,81		
b) inne banki zagraniczne	191.443.529,06		
Niemiecka Komisja Odszkodowań i inne rachunki w likwidacji	25.213.281,46		
Weksle zdyskontowane	307.844.610,10		
Pożyczki:			
a) Skarbowi Państwa	43.625.000.000,—		
b) miastom	213.252.623,32		
c) osobom i firmom prywatnym	2.068.935.311,43		
inne aktywa	7.687.812.559,37		
	54.868.884.202,13		54.868.884.202,13
Na poczet pożyczek, przejętych d. 11 listopada 1918 r., wpłynęło do dnia 20-go października 1920 r. . Mk. 106.730.895,58		Ilość rachunków przekazowych	3.740
		Obroty Izb Rozrachunkowych w Warszawie i Poznaniu od dn. 1 stycznia do 20-go października 1920 r.	Mk. 21.165.480.844,49
		Naczelný Dyrektor: Steczkowski.	
		Główny księgowy: Michał Gawroński.	

BILANS BANKU WSCHODNIEGO W WARSZAWIE.

	Na dzień 30 września 1920 r.	Na dzień 31 października 1920 r.		Na dzień 30 września 1920 r.	Na dzień 31 października 1920 r.
A K T Y W A.			P A S Y W A.		
1. Kasa	11414282.21	9636372.30	1. Kapitał Akcyjny	8000000.—	8000000.—
2. Bieżący w bankach	19894587.08	11203653.36	2. Kapitał Zasobowy	520000.—	520000.—
3. Papiery procentowe własne	4988790.21	7207795.76	3. Wpłaty na Akcje II Emisji	450000.—	445250.—
4. „ „ kapit. zasob.	520000.—	520000.—	4. Lokaty z term. stałym	430877.—	430877.—
5. Monety zagraniczne	654947.56	694057.09	„ bezterminowe	62058505.83	65359941.06
6. Skup weksli	11259620.80	9965150.—	5. Obciążenia hipot. nieruch.	102600.—	102600.—
7. Remesy	217088.—	213963.—	6. Korespondenci ich r-ki „Loro”	1572432.56	1719372.76
8. Inkaso weksli i dokum.	1959863.—	2063763.—	„ „ nasze r-ki „Nostro”	20753808.06	15822491.23
9. Zastawy z term. stałym	423341.65	465256.10	7. Różni za swoje inkaso	2167852.45	2242322.—
„ bezterm. „On Call”	11609091.40	14551595.40	8. Przekazy do opłacenia	1466319.83	1371670.33
10. Korespondenci „Loro”	3657991.47	2634135.47	9. Redyskonto	3700000.—	1100000.—
„ „ „Nostro”	840444.15	370447.20	10. Należności skarbowe	10938.45	15204.66
11. Różni za nasze inkaso	249613.35	282582.90	11. Procenty i prowizje	6519115.64	7759332.54
12. Otwarty kredyt	29697601.37	35751307.44	12. Dywidenda z 1919 r.	192750.—	56550.—
13. Sumy przechodnie	7421031.37	4258815.72	13. Sumy przechodnie	7539933.26	5465295.30
14. Weksle protestowane	250000.—	—	14. Zyski i straty	56141.94	56141.94
15. Nieruchomości	1619300.—	1619300.—	Rachunki Oddziałów z Centralą Banku	5649943.64	7805226.24
16. Ruchomości	582751.86	604251.86			
17. Koszty organizacyjne	552314.89	552314.89			
18. Urządzenie skarbcia i biura	183414.33	183414.33			
19. Koszty handlowe	4275734.40	5056196.83			
20. Udziały w przedsiębiorstwach	2833870.85	2843870.85			
21. R-ki Banku z Oddziałami	6085538.71	7594031.56			
	221191218.66	118272275.06		121191218.66	118272275.06

BILANS

Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej

(T Y M C Z A S O W Y)

dnia 31 Października 1920 r.

Stan czynny.		Stan bierny.	
Kruszce, obliczone pg. równi monetarnej:		Banknoty w obiegu	
Złoto: własn. P. K. K. P. (dawn. dla Banku Polskiego)	6.394.497,53	38.456.762.874,50	
„ Skarbu Narodowego	480.823,02	Rachunki bieżące:	
„ Ministerstwa Skarbu	2.613.453,04	a) Centralnej Kasy Państwowej	
Srebro: „ P. K. K. P. (dawn. dla Banku Polskiego)	24.523.024,54	a) inne rachunki bieżące	
„ Skarbu Narodowego	1.494.964,17	11.328.408.649,96	
„ Ministerstwa Skarbu	8.389.782,—	Fundusze rezerwowe	
Pieniądze obce	237.775.975,52	16.383.642,70	
Banki:		Inne pasywa	
a) banki niemieckie	526.164.266,91	12.262.722.039,02	
b) inne banki zagraniczne	236.688.892,83		
Niemiecka Komisja Odszkodowań i inne rachunki w likwidacji	25.213.281,46		
Weksle zdyskontowane	259.103.946,70		
Pożyczki:			
a) Skarbowi Państwa	46.925.000.000,—		
b) miastom	218.331.374,04		
c) osobom i firmom prywatnym	2.308.733.070,80		
Inne aktywa	11.307.174.470,11		
	62.088.081.822,67		62.088.081.822,67
Na poczet pożyczek, przejętych d. 11 listopada 1918 r., wpłynęło do dnia 31-go października 1920 r.	Mk. 106.750.265,54	Ilość rachunków przekazowych	4258
		Obroty Izb Rozrachunkowych w Warszawie i Poznaniu od dnia 1/I do dn. 31/X 1920 r.	Mk. 21.985.487.084,21
		Naczelný Dyrektor: Steczowski.	
		Główny Księgowy: Michał Gawroński.	

STAN RACHUNKÓW BANKU DLA HANDLU ZAGRANICZNEGO W WARSZAWIE

na dzień 1-go października 1920 r.

A K T Y W A.		P A S Y W A.	
Kasa	Mk. 4148665.70	Kapitał Zakł. (wplac. 50% na akcje)	
R-k bież. w P. K. K. P.	10140,—	Mk. 10000000.—	
„ „ „ bank. prywatn.	1068901.50	Rachunki bieżące	
Papiery publ. własne	Mk. 1074471.80	2670077.—	
5% Poż. Państw. Długoterm. wł. 1920 r.	3072361.—	„ specjalne (on call) i w innych bankach.	
Waluty Zagraniczne	13140.—	800000.—	
Otwarte kredyty (on call)	2595429.80	Należności skarbowe	
Procenty i prowizje wypłacone	1324 05	2131.48	
Korespondenci Loro	69000.—	Procenty i prowizje pobrane	
„ „ Nostro	1539291.06	842041.96	
Ruchomości	363322.80	Sumy przechodnie	
Koszty handlowe	858463.35	557600.—	
„ organizacyjne	2035217.25	Sprzedaż 5% Poż. Państw. Długot. 1920 r.	
Sumy przechodnie	54209.—	2589686.87	
Depozyty	557600.—		
	17461537.31		17461537.31

Stan Rachunków Banku dla Handlu i Przemysłu w Warszawie

na dzień 1 sierpnia 1920 r.

Instytucja Centralna w Warszawie (Traugutta 8) wraz z Biurem Wymiany. Oddziały Miejskie w Warszawie: 1-szy Marszałkowska 83, 2-gi Praga, Targowa 31, 3-ci Ś-to-Jerska 10. Oddziały i Agentury zamiejscowe: Biała Podlaska, Białystok, Brześć Lit., Drohobycz, Grajewo, Lwów, Łomża, Łuków, Mińsk, Międzyrzec, Paryż, Siedlce, Stanisławów.

Stan czynny.	Marki i fen.	Stan bierny.	Marki i fen.
Kasa—gotowizna	30820603.58	Kapitał zakładowy	43200000.—
R-k przekaz. w Polsk. Kraj. Kasie Pożyczk.	4629149.70	Fundusze rezerwowe	6635306.87
R-k. przekaz. w Banque de France	9926434.—	Wkłady	126814754.30
R-k przekazowy w Ros. Banku Państwa	21316.76		
Papiery publiczne własne	25753679.09	Korespondenci:	
Skup weksli	118837238.21	I. pozostałość na rachun. Banku (Nostro)	105765893.43
Korespondenci:		II. pozostałość na Ich rach. (Loro):	
I. r-ki Banku (Nostro):		a) sumy do dyspoz. koresp.	44122439.19
a) sumy do dyspoz. Banku	35396557.40	b) dokum. do zainkasow.	17462301.39
b) dokum. do zainkasow.	11840034.14		61584740.98
II. ich r-ki (Loro):	47236591.54	R-ki specj. w Rosyjskim Banku Państwa	18105 58.97
a) r-ki zabezp.; otwarte kred. 76286664.48		Weksle zredyskontowane	36309266.45
b) r-ki zabezp.: dokum. i to-		Polecenia korespondentów	32994011.87
warami	36558367.91	Należności skarbowe	53129.56
Pożyczki pod zastaw papierów publicznych	38102363.57	Niepodniesiona dywidenda	190217.90
Dokumenty do zainkasowania—portfel	6766463.97	Niepodniesione procenty	253366.64
Nieruchomości	10637139.93	Procenty i prowizje	13723143.49
Ruchomości	959493.08	R-ki przechodnie	39763761.—
Wydatki bieżące	10919296.09	R-k Centrali z Oddziałami	39886560.39
Rachunki przechodnie	23277558.86		
R-k Oddziałów z Centralą	68252750.68		
	508985111.45		5 08985111. 4

Bilans Warszawskiego Akcyjnego Towarzystwa Pożyczkowego na zastaw ruchomości w dniu 31 października 1920 r.

STAN CZYNNY.	Marki	fen.	STAN BIERNY.	Marki	fen.
Gotowizna w Kasach i Bankach	284.161	93	Kapitał Akcyjny	3.240.000	—
Zaliczenia	29.879.695	10	" Zapasy	1.080.000	—
Papiery wartościowe	3.306.319	63	Fundusz Rezerwowy	444.536	88
Nieruchomość № 10/1369 w Warszawie	364.048	21	" amort. z nieruchom.	133.714	32
Nieruchomość № 32 40 w Łodzi	129.107	69	Kaucje Zarządu i Urzęd.	189.292	90
Urządzenia i Ruchom.	40	—	Kasa Przejrzności i Pomocy	149.295	43
Warszawskie Tow. Wzajemnego Kredytu (wkłady członk.)	10.800	—	Banki	13.978.285	95
Różni dłużnicy	300.641	87	Depozyt. Akcjon. w akc. Tow.	319.680	—
Wydatki	4.003.519	05	Akcepty	13.572.790	—
	38.278.333	48	Dywidenda nie odebrana	173.296	—
			Różni Wierzyciele	782.576	91
			Dochody	4.214.865	09
	38.278.333	48		38.278.333	48

Zarząd Tow. Akc. Fabryki Cukru „CZERSK”,

podaje niniejszem do wiadomości, że doroczne Ogólne Zgromadzenie Akc. T-wa odbędzie się

w Sobotę dnia 15 Stycznia r. 1921 o godz. 12 w poł.

w biurze Zarządu w Warszawie, Elekoralna 7.

Porządek dzienny: 1) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania za r. 1919—1920. 2) Pokwitowanie Zarządu ze sprawowania przezeń czynności w r. 1919—1920. 3) Rozpatrzenie i zatwierdzenie budżetu na r. 1920/21. 4) Wybór członków Zarządu i Komisji Rewizyjnej. 5) Sprawy bieżące.

Akcjonariusze, którzy pragną wziąć udział w wzmiankowanym Zgromadzeniu, winni złożyć swe akcje lub odnośne bankowe kwity depozytowe w biurze Zarządu Czerska najpóźniej w dniu 31 bieżącego miesiąca.

Bilans zamknięcia za 1919 rok rachunków Stowarzyszenia Spożywczego „ZORZA” w Pałecznicy.

AKTYWA:

Gotówka w kasie 52.881 kor. towary w sklepie 27.356 k. ruchomości 2.340 k. Wkłady 1.420 k., długi 3.672, deficyt sklepowego 1.417 razem 89.086 kor.

PASYWA:

Udziałowcy, 25.772 kor., kapitał rezerwowy 5.329, zapasowy 1.000, kaucja sklepowego 1.000, długi 27.600, czysty zysk 28.385 razem 89.086 koron.

STAN CZYNNY.

BILANS WARSZAWSKIEGO TOWARZYSTWA

Nr.	T Y T U Ł R A C H U N K U	Ruble	k.	Marki	f.
1	Kasa (gotowizna)	4,342,222	58	9,379,200	78
2	Rachunki bieżące: u Innych wymagalne na żądanie	558,685	52	1,206,760	73
3	Monety Zagraniczne	28,606	58	61,790	21
4	Papiery publiczne: a) własność Fund. Zapasow. nom. wart. rb. 1,231,684 rb. 1,147,238 k. 45=mk. 2,478,035 f. 05 b) „ Fund. Przeworn. i Pom. nom. wart. „ 19,300 „ 17,344 „ 70= „ 37,464 „ 55 c) własne Towarz. nominalnej wartości „ 733,600 „ 738,315 „ 98= „ 1,594,762 „ 52	1,902,899	13	4,110,262	12
5	Skup weksli osobistych: na Warszawę: w portfelu rb. 3,063,777 k. 82=mk. 6,617,760 f. 09 w reeskoncie „ 38,767 „ 76= „ 83,738 „ 36 rb. 3,102,545 k. 58=mk. 6,701,498 f. 45 zamiejscowe: w portfelu rb. 19,159 k. 12=mk. 41,383 f. 70 u Koresponden. „ 12,718 „ 37= „ 29,471 „ 68 rb. 31,877 k. 49=mk. 68,855 f. 38	3,134,423	07	6,770,353	83
6	Skup weksli hipotecznych, zabezpieczonych: nieruchomościami miejskimi rb. 48,300 k. —=mk. 104,328 f. — majątkami ziemskimi „ 343,116 „ 22= „ 741,131 „ 04	391,416	22	845,459	04
7	Weksle protestowane	487	—	1,051	92
8	Należności zabezpieczone hipotecznie	141,668	19	306,003	29
9	Pożyczki na Zastaw Papierów Publicznych	59,229	99	127,936	77
10	Otwarte kredyty	1,788,383	77	3,862,908	94
11	Korespondenci	86,363	69	186,545	58
12	Nieruchomość Towarzystwa	292,472	30	631,740	17
13	Ruchomości Towarzystwa	1	—	2	16
14	Wydatki zwrotne	297,914	50	643,495	37
15	Zaliczenia Uczestnikom Funduszu Przeworności i Pomocy	32,149	48	69,442	87
		13,056,923	02	28,202,953	78

WINIEN.

ZYSKI i STRATY

Nr.		Ruble	k.	Marki	f.
1	Procenty płacone przez Towarzystwo: Od kapitałów na lokacji rb. 84,452 k. 73=mk. 182,417 f. 90 Rachunków Przekazowych „ 78,731 „ 22=mk. 170,059 „ 44 Funduszu Przeworności i Pomocy „ 1,829 „ 53= „ 3,951 „ 78 Korespondentów „ 5,694 „ 19= „ 12,299 „ 45 Rachunków Przechodnich „ 1 „ 86= „ 4 „ —	170,709	53	368,732	57
2	Koszty Handlowe: Płaca członków Rady Członków Zarządu Człon. Del. Rewiz. i Kom. Wyborcz. } rb. 49,016 k. 20=mk. 105,874 f. 95 Płaca pracowników rb. 119,279 k. 67=mk. 257,644 f. 09 Dopłata do Funduszu Przeworności i Pomocy „ 4,317 „ 91= „ 9,326 „ 69 rb. 123,597 k. 58=mk. 266,970 f. 78 Porządki w lokalu, ubezpieczenie, opał i światło „ 21,243 „ 10= „ 45,855 „ 09 Wydatki biurowe, przybory piśmienne i druki „ 26,021 „ 66= „ 56,206 „ 78 Zapomogi chorym i wysłym ze służby pracownikom „ 14,124 „ 63= „ 30,509 „ 20 Porto, stręczne, ogłoszenia, stemple i t. p. „ 10,005 „ 69= „ 21,612 „ 29 Podatki skarbowe i miejskie „ 8,953 „ 25= „ 19,339 „ 02	252,962	11	546,398	11
3	Odpisano na straty z weksli protestowanych rb. 30,437 k. 74=mk. 65,745 f. 52 „ „ „ należności wątpliwych „ 113,517 „ 89= „ 245,198 „ 64	143,955	63	310,944	16
4	Zysk za rok 1919	78,331	03	169,195	08
		645,958	30	1,395,269	92

KOMISJA LIKWIDACYJNA:

J. Karwicki, J. Lesser, F. Cohn, K. Olszowski, A. Sturm.

WZAJEMNEGO KREDYTU za rok 1919*).

STAN BIERNY.

Nr.	T Y T U Ł R A C H U N K U	Ruble	k.	Marki	f.
1	Wnioski 10% Uczestników (Kapitał obrotowy)	917,159	81	1,981,065	20
2	Fundusz Zapasowy	1,225,167	08	2,646,360	89
3	Fundusz Przeworności i Pomocy Pracowników	52,593	10	113,169	10
4	Nadzwyczajna rezerwa na ewentualne straty	102,000	—	220,320	—
5	Kapitały na lokacji	1,519,726	72	3,282,609	71
6	Rachunki przekazowe	7,509,946	76	16,221,485	—
7	Reeskonta skupionych weksli	38,767	76	83,738	36
8	Otwarty Kredyt w Rosyjskim Banku Państwa:				
	a) Zabezpieczony weksłami rb. 439,857 k. 75=mk. 950,092 f. 74				
	b) Zabezpieczony papierami publicznymi " 621,584 " 41= " 1,342,622 " 33				
9	Korespondenci	238,053	96	514,196	57
10	Wnioski i dywidenda zmarłych uczestników	84,580	58	182,694	05
11	Podatki skarbowe od procentów i zysków	11,304	37	24,417	44
12	Rachunki Przechodnie	164,395	59	355,094	46
13	Procent i prowizja na rok przyszły	53,654	10	115,892	85
14	Zysk za rok 1919	78,331	03	169,195	08
		13,056,923	02	28,202,953	78

D E P O Z Y T Y .

Depozyty Prywatne i Różne (do przechowania)	rb. 3,003,961	k. 15=mk.	6,488,556	f. 10
Depozyty na zabezpieczenie	" 4,079,783	" 42= "	8,812,332	" 20
Razem	rb. 7,083,744	k. 57=mk.	15,300,888	f. 30

*) Ruble zamieniane przy obliczaniu po kursie mk. 216 za rb. 100.

Z A R O K 1919*).

MA.

Nr.		Ruble	k.	Marki	f.
1	Pozostałość zysku za rok 1918	4,401	75	9,507	78
2	Wpływy od dłużników za weksle, odpisane na straty	13,403	74	28,952	07
3	Procenty i Prowizja:				
	Od Skupu Weksli miejscowych rb. 85,984 k. 36 = mk. 185,726 f. 22				
	" Weksli zamiejscowych " 6,765 " 47 = " 14,613 " 42				
	" Pożyczek na Zastaw Papierów Publicznych " 4,411 " 57 = " 9,528 " 99				
	" Otwartych Kredytów " 96,302 " 17 = " 208,012 " 69				
	" Rachunków Bieżących u Innych " 7,307 " 33 = " 15,783 " 83				
	" Korespondentów " 5,906 " 64 = " 12,758 " 34				
	" Różnorodnych należności " 15,216 " 56 = " 34,867 " 77				
	Za komisowe różne " 406,258 " 71 = " 877,518 " 81				
		628,152	81	1,356,810	07
		645,958	30	1,395,269	92

BUCHALTER

Fr. Bokiewicz.

*) Ruble zamieniane przy obliczaniu po kursie mk. 216 za rb. 100.

Zarząd Tow. Akc. Zakładów Chemicznych „STREM”

ma zaszczyt zaprosić pp. Akcjonariuszów na XII zwyczajne Ogólne Zebranie, odbyć się mające dn. 21 Stycznia 1921 r. o godz. 5 pp. w biurze Zarządu w Warszawie, Mazowiecka 7.

Porządek dzienny:

- 1) Wybór przewodniczącego,
- 2) Rozpatrzenie i zatwierdzenie sprawozdania, podziału zysku i bilansu za 1919/20 rok operacyjny.
- 3) Sprawozdanie Zarządu i Komisji Rewizyjnej.
- 4) Budżet i plan działań na 1920/21 rok.
- 5) Wybór dyrektorów Zarządu i zastępców, jak również członków Komisji Rewizyjnej, na miejsce ustępujących.
- 6) Przewalutowanie nieruchomości Towarzystwa w Warszawie z przelaniem do kapitału zakładowego sumy powstałej z przewalutowania.
- 7) Upoważnienie Zarządu do sprzedaży nieruchomości fabrycznej Borowe-Pole, pod Zawierciem, Ziemia Piotrkowska.
- 8) Zatwierdzenie instrukcji dla Dyrektora-Zarządzającego.
- 9) Wnioski Zarządu i pp. Akcjonariuszów.

W razie, gdyby Zebranie to nie doszło do skutku, powtórne Zebranie Ogólne, ważne bez względu na liczbę obecnych pp. Akcjonariuszów, odbędzie się, z tym samym porządkiem dziennym, w dn. 8 lutego 1921 r. o godz. 5 pp. w tymże lokalu.

Pp. Akcjonariusze, życzący sobie wziąć udział w Zebraniu, raczą, stosownie do § 61 Ustawy, przedstawić Zarządowi najpóźniej na 7 dni przed Zebraniem Ogólnym, swoje akcje lub też zaświadczenia państwowych lub prywatnych instytucji kredytowych, działających na zasadzie zatwierdzonych przez Rząd ustaw. W zaświadczeniu powinny być oznaczone numera akcji.

Walne Zgromadzenie akcjonariuszów Spółki Akcyjnej „TEATR NOWOCZESNY” odbędzie się w drugim terminie dnia 16-go stycznia 1921 roku w lokalu Towarzystwa „PROMOTOR” przy ul. Czackiego 14 m. 1, o godzinie 11-ej rano i będzie prawomocne bez względu na liczbę obecnych akcjonariuszów.

Porządek dzienny: 1. Sprawozdanie Zarządu i Komisji Rewizyjnej. 2. Wybory Członków Zarządu i Komisji Rewizyjnej. 3. Sprawa ustąpienia majątku i praw Spółki. 4. Zatwierdzenie budżetu. 5. Wolne wnioski.

ZARZĄD WARSZAWSKIEGO AKCYJNEGO TOWARZYSTWA POŻYCZKOWEGO NA ZASTAW RUCHOMOŚCI

Na zasadzie § 23 statutu ma zaszczyt prosić p.p. akcjonariuszów na nadzwyczajne walne zebranie, mające się odbyć dnia 21 stycznia 1921 r. o godzinie 7-ej wieczorem w lokalu Towarzystwa Pożyczkowego w Warszawie przy placu Wareckim Nr. 2. — z następującym porządkiem dziennym:

- 1) Powiększenie kapitału zakładowego.
- 2) Zmiana niektórych §§ statutu.
- 3) Wnioski zarządu i akcjonariuszów złożone w myśl §§ 42 statutu.

W razie nieprzybycia przepisanej w §§ 43 statutu liczby akcjonariuszów, powtórne walne zebranie odbędzie się w dniu 4 lutego 1921 r. o godzinie 7-ej wieczorem w tymże lokalu, dla zdecydowania tychże spraw przyczem zebranie to będzie prawomocne bez względu na liczbę przybyłych akcjonariuszów. Akcjonariusze pragnący wziąć udział w zebraniu, winni nie później jak na 7 dni przed zebraniem złożyć w zarządzie Warszawskiego Akcyjnego Towarzystwa Pożyczkowego na zastaw ruchomości przy placu Wareckim Nr. 2, swoje akcje lub świadectwa tymczasowe albo kwity właściwych instytucji kredytowych.

Zarząd Towarzystwa Akcyjnego budowy domów i eksploatacji dróg żelaznych dojazdowych w Królestwie Polskiem

zawiadamia pp. Akcjonariuszów, że w dniu 1 lutego 1921 r. o godz. 6. po poł. odbędzie się nadzwyczajne ogólne zebranie w lokalu Zarządu Towarzystwa w Warszawie przy ul. Zielnej Nr. 45.

Porządek dzienny obejmuje:

- 1) Powiększenie kapitału zakładowego drogą przez wartościowania majątku Towarzystwa.
- 2) Upoważnienie zarządu do wypiszczenia nowej serji akcji na budowę kolei Zegrze-Serock.
- 3) Upoważnienie zarządu do zaciągnięcia kredytu krótkoterminowego.
- 4) Wnioski Zarządu.

W razie niezgłoszenia się wymaganej w § 67 statutu Towarzystwa liczby akcjonariuszów, powtórne ogólne zebranie odbędzie się w dniu 15-go lutego 1921 r. o godz. 6 po poł. w tymże lokalu, bez względu na liczbę przybyłych akcjonariuszów.

